

Giới thiệu Bỉ Ngạn Chi Ái

Thiên giới và Ma giới vạn năm tranh đấu, mâu thuẫn bắt nguồn từ thuở bắt đầu khai thiên lập địa , thiết nghĩ trải qua một thời gian dài như vậy, cũng không thể phân thắng thua mà kết quả mang lại chỉ khiến lê dân khổ cực, chúng sinh lầm than.

Chính vì thế,để chấm dứt tất cả những chuyện này, lưỡng giới Thiên Ma quyết định liên hôn nhằm duy trì hòa bình.

Sau một tháng suy nghĩ, Thiên Đế đã phải cắn răng để bảo bối tâm can của bản thân là Nhị công chúa Nhan Ly đi liên hôn. Ban đầu tất cả quần thần đều sùng sốt, một lòng phản đối . Họ đều nghĩ, nhị công chúa là một nữ tử toàn vẹn, hoàn mỹ nhất tam giới, là một đóa Bỉ Ngạn kiều sa nhất lục giới , cũng là một người vô cùng đặc biệt khi là người Thiên giới lại có nguyên thân là Bỉ Ngạn hoa, tượng trưng của Ma giới, tu vi ngang ngửa với một vị thượng thần thượng cổ, dung mạo là độc nhất vô nhị!

Khi công chúa chào đời, có tận hai trăm chim ngũ sắc đến bay lượn khắp cả Thiên giới, ngay cả Thiên Đế khi xưa cũng chỉ có một trăm năm mươi chim ngũ sắc đến chúc mừng ,chứng tỏ công chúa điện hạ là điềm may mắn, niềm tự hào của Thiên tộc. Nhưng ngẫm lại, trong Thiên tộc, chỉ có nhị công chúa là xứng đáng nhất, dù gì đối phương cũng là một nam tử xuất chúng .

Công chúa của họ cái gì cũng tốt, cái gì cũng giỏi, chỉ có một khuyết điểm nhỏ là quá cứng đầu. Tuy nhiên, nếu so nàng với các nữ tử khác, nàng vẫn hơn gấp vạn lần!

Chính vì công chúa cứng đầu, nên nào chịu đáp ứng đi liên hôn?

Nhưng đối tượng lại là một Ma Quân .

Ma Quân vốn đã là một người xuất chúng có tiếng, ngay cả Thiên Đế xưa nay chưa từng khen ngợi ai cũng không nhận được phải khen hần một tiếng tài hoa .

Từ kiếm trên tay hần vung lên , vạn người bay đầu. . .

Sát khí của hần quét qua, vạn người thổ huyết quy thiên . . .

Giết người không chớp mắt, lạnh lùng bá đạo, nhàn tản thong dong, thủ đoạn tàn nhẫn chính là bản chất của Long Phá Nguyệt hần.

Nghe nói, Nhan Ly Đế Cơ (đế cơ = công chúa) vừa nghe xong thánh chỉ , liền làm loạn cả lên, vung tay phá nát phân nửa vườn Thượng Uyển tâm đắc của Thiên Đế.

Vương Mẫu nương nương nhiều lần khuyên bảo , nhẹ có nặng có nhưng đều không được. Mà nếu để một công chúa khác đi trong khi thánh chỉ đã ban xuống, chuyện này nếu truyền ra ngoài, há chẳng phải làm mất thể diện của Thiên tộc sao?

Cuối cùng, Thiên Đế bắt lực, Vương Mẫu bắt lực, chúng tiên nhân bắt lực, đành phải dùng đến hạ sách là phong ấn tiên lực của công chúa lại, ném vào kiệu hoa , thẳng đến Ma Cung bá đường. . .

Bị phong ấn tiên lực, nàng vô cùng thống khổ. Hơn thế, phong ấn quái quỷ này lại chỉ có thể hóa giải khi nàng ở Ma giới. Cũng đồng nghĩa với việc nếu nàng ra khỏi Ma giới, thì cũng chẳng thể cười mây bay về !

Nếu đã thế, chi bằng . . . ở lại trút giận lên Ma Quân đáng chết kia, làm hần chán ghét nàng, đuổi nàng về rồi chọn người khác thay thế thì được rồi!

Chi là, vạn lần không ngờ đến, mới làm tân nương người ta chưa đến hai ngày, thì Yêu thú Bạch Hân , yêu thú mạnh nhất trong số ba yêu thú thượng cổ đã thoát khỏi phong ấn rồi.

Nếu Long Phá Nguyệt là một người nhàn tản, thong dong, thủ đoạn tàn nhẫn thì Bạch Hân lại là một người vừa lạnh lùng, vừa dịu dàng như trăng, giết người không chớp mắt, thậm chí, cho dù là nghìn xác phơi đầy trước mặt, hần cũng chỉ nhếch miệng cười.

Càng không ngờ rằng, hần lại là người mà ta ngày đêm mong ngóng suốt những ngày tháng qua. Hần rõ ràng là yêu thú thương cô, nhưng lại yêu mị đến đáng sợ, giống như chỉ cần nhìn vào thì lập tức sẽ bị mê hoặc, mãi mãi trầm luân trong đó.

Yêu thú không có nhân tính, không có tình yêu.

Nhưng vĩnh viễn ta cũng không thể hiểu được, hần lại động tình.

Tình cảm giữa thần và thú là vĩnh viễn không thể chấp nhận, vì thế, hần vì ta, phản đấu tu luyện, trở thành một vị thần, dù vẫn biết, từ khi khai thiên lập địa đến nay, chưa ai có khả năng làm được việc đó. Có người bị chính lực đạo của mình phản phệ mà hồi phi yên diệt, cũng có người nhập ma.

Rốt cuộc Bạch Hân có thành công hay công, điều này vẫn chưa thể biết trước được.

Hai nam nhân này, ta đều có chút lưu luyến.

Nếu nhất định phải chọn một trong hai người họ, thì hãy để thời gian quyết định tất cả đi!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đêm Tân Hôn

Người người đều nói, đêm tân hôn chính là đêm hạnh phúc nhất của một đời người, nhưng đối với ta, công chúa bảo bối Nhan Ly của Thiên Quân thì lại là một đêm đáng hận!

Cớ vì sao lại đáng hận? Lý do chỉ có một, đó là bởi vì cùng động phòng với một người mà mình không hề yêu mến, không hề trông đợi, vậy thì vui vẻ kiểu gì đây?

Ta từ trước đến nay đều quen được nuông chiều, giờ đột nhiên bị bắt đi thành thân, đương nhiên là không hề mong muốn. Chỉ là phụ quân thực quá tàn nhẫn, người lại nữ phong ấn, không cho ta quay trở về, muốn ta thành thân cùng tên Ma Quân kia.

Ta thừa nhận, hắn rất đẹp, đẹp đến mức muốn “hại nước hại dân”, cho dù nhìn ở khía cạnh nào, hắn vẫn đều rất hút hồn người. Ví như lúc này, yêu nghiệt hắn đang nằm nghiêng người trên chiếc giường đỏ rực như máu, khiến ta mỗi khi nhìn thấy đều không khỏi lạnh cả người!

Trước ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của ta, mà nam nhân tuấn mỹ tuyệt luân đáng chết kia vẫn còn đang thản nhiên một tay chống đầu, một tay cầm ly rượu ngọc, dùng ánh mắt ‘biến thái’ nhìn ta, một ngón tay mảnh khảnh chỉ vào mặt hắn, ta gần từng chữ một:

“Ma Quân, người tốt nhất tránh xa ta một chút, ta nói cho người biết, nếu không phải Thiên Đế phong ấn tu vi của ta, khiến ta không thể trở về Thiên giới thì đừng hòng ta đến đây! Mà một kẻ như người, giữ một Ma Hậu cứng đầu cứng cổ như ta cũng chẳng ích lợi gì, vì thế, để đôi bên đều được lợi, phiền ngài mau chóng báo lên Thiên giới, nói ngài không vừa ý ta, muốn lấy người khác!”

Thật sự ta vô cùng, vô cùng ghét bị người khác nhìn như vậy! Cảm giác bị khinh bạc chẳng tốt đẹp chút nào!

Long Phá Nguyệt nhếch đôi mắt hẹp dài, đôi đồng tử tím sẫm nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, sau đó bạc môi hồng hào cong lên, thanh âm đều đều không biết hỷ nộ thế nào:

“Nàng không thích là chuyện của nàng. Còn chuyện ta không thích là chuyện của ta.”

“Người...!!” Ta giận đến run người, tuy là đã lường trước hắn sẽ không đồng ý, nhưng thấy câu trả lời bá đạo như vậy, ta liền không khỏi hoảng hồn. Hơn nữa, vì cái gì hắn cứ khẳng khái chấp nhận hôn sự này? Ta và hắn chưa từng gặp nhau, bởi thế, chuyện hắn yêu ta là việc không thể xảy ra!

Trong đầu thầm nghĩ, hắn thật sự... không có người mà mình yêu sao?

Người...mà mình yêu...

Trong đầu ta vô thức xuất hiện hình ảnh của Thanh Vũ Thần Quân dịu dàng vui vẻ kia...

Thanh Vũ Thần Quân và ta vốn là bằng hữu tri âm tri kỉ, khi xưa mọi người còn nói ta và Thần quân là thanh mai trúc mã...

Ta thực sự rất yêu hắn... chỉ là... chỉ là không biết hắn có thích ta không thôi? Ta tuy là đệ nhất tiên tử của Thiên giới, nữ nhân hoàn mỹ nhất tam giới, mọi nam nhân đều yêu thích ta, nhưng cũng không có nghĩa là Thanh Vũ cũng thích ta.

Tiếc một điều, hai năm trước Thanh Vũ Thần Quân lại đi thị sát ở Nam thiên môn, nếu không, đám người phụ quân và tiên nhân kia có thể bức ép ta sao?

Bất luận hắn có thích ta hay không, nhưng có một điều ta vô cùng chắc chắn, đó là chỉ cần ta không muốn làm, thì hắn sẽ dốc toàn lực giải quyết cho ta!

Nghĩ đến đây, tay ta bắt giác siết chặt, đợi đó, khi nào huynh ấy trở về, rất nhanh sẽ đưa ta trở về Thiên giới!

Trước nay Thiên Đế luôn coi trọng Thần quân, hắn muốn đưa ta về, chỉ cần nói một lý do nào đó, giải quyết ổn thỏa rồi thì Thiên Đế có thể làm gì nữa chứ!

Chợt, bên tai truyền đến giọng nói chế giễu của ai đó:

“Nàng làm gì mà thất thần vậy? Có phải hay không đang nghĩ cách trốn đi? Vô dụng, bản quân ưng ý nàng rồi!”

“Cái gì mà ưng với chẳng ý?” Ta suyt chút nữa là ngất đi. Hắn đang nói nhảm cái gì vậy???

“Một mỹ nhân xinh đẹp thế này, lại bướng bỉnh như thế, rất hợp khẩu vị của bản quân”

Ta rõ ràng không hề thấy hấn di chuyển, nhưng không biết từ khi nào, hấn đã đứng trước mặt ta, dùng ngón tay thon dài nâng cằm nhỏ tinh tế của ta lên, bức ta đối diện với khuôn mặt ‘họa thủy’ của hấn.

Khẽ nhú mày, ta dùng tay hất tay hấn ra, quay mặt đi chỗ khác, lạnh lùng nói :

“ Muốn ta ở đây cũng không khó, chỉ là, ngươi không được phép chạm vào ta!” Thân thể trong sạch này, ta thật không muốn giao cho hấn chút nào... ta muốn vì Thanh Vũ thủ thân như ngọc, kiên nhẫn chờ đến ngày hấn nói yêu ta, muốn lấy ta về làm thê tử!

Nhưng là lời vừa ra khỏi miệng, ta cảm thấy thân hình nhỏ nhắn bị đẩy luôn lên giường, mà nam nhân yêu nghiệt kia lại đang nằm đè lên ta, hai tay chặn hai bên, nhốt ta ở giữa không cho trốn thoát, khuôn mặt tuấn lãng ghé sát xuống khuôn mặt yêu kiều của ta, ta cảm thấy được, từng đợt hơi thở nóng bùng đang phả trên mặt mình...

“ Ngươi... ngươi định làm gì a?? Hồn xược, cút ra cho ta!” Ta nhìn hấn với ánh mắt vô cùng chán ghét. Nhưng mà... hương thơm trên người hấn cũng rất dễ chịu nha.

“ Tiểu quý, có phải nàng quên hay không nàng là thê tử của bổn quân?”

“ Đáng ghét!” Ta cau mày liễu, hơi vận chút khí tức, định một chường úp lên người hấn, nào ngờ, còn chưa định đánh ra, hấn đã độn thổ trốn đi mất rồi.

Ta nghiêng răng kèn kẹt, hận mình tại sao lúc trước lại không học cái phép độn thổ này, để đến bây giờ cần dùng thì lại không có mà dùng! Chung quy cũng vì lúc trước ta nghĩ, phép này không quan trọng...

Nghĩ ngợi một lát rồi lại lên giường ngủ, thôi vậy, hấn trốn đi rồi thì đỡ phiền phức! Mai sẽ xử lí hấn sau!

Lúc này ở trong tẩm cung, vị ma nhân (ma nhân = tiên nhân) đã đợi ở trong phòng sẵn, tuy trong lòng vô cùng khó hiểu, vì sao ngay trong đêm tân hôn, Ma Quân không lo ở bên cạnh công chúa, mà lại hẹn gặp hấn ở đây làm gì!

Nhưng dù gì hấn cũng biết thân biết phận, thân làm cấp dưới, không thể nhiều chuyện được.

Vừa lúc đó, một luồng tử khí (khí màu tím, tử cũng có nghĩa là màu tím) đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn, sau đó là một bóng dáng cao lớn, đầy uy lực, trên người vận hắc bào, đầu đội quan ngọc, xuất hiện.

Tên ma nhân nọ vội vàng khom lưng hành lễ :

“ Ma Quân bệ hạ”

Nam nhân kia nhàn nhã gật nhẹ một cái, phất áo bào, hiên ngang đi lên trước ngai xuống cái ghế quý phi, giọng nói khàn khàn lại yêu mị lạ thường vang lên :

“ Hồn loạn ở phía Bắc đô thành đã giải quyết xong chưa?”

“ Hồi bẩm quân thượng, Dung Phát tướng quân vừa gửi thư về, báo là đang trên đường dẫn binh trở về, trong thư còn nói, những kẻ chủ mưu gây bạo loạn cũng bị trói lại, mang về cho quân thượng...”

Ma nhân kia còn chưa có nói xong, Long Phá Nguyệt đã cười hết sức vui vẻ, đến nỗi làm cho vị ma nhân kia mồ hôi lạnh chảy đầy mặt, hấn đã ở dưới trướng của Ma Quân hơn hai bảy vạn năm rồi, lẽ nào không biết Ma quân cười như vậy là có ý gì, người chính là đang không – vừa – ý a!

Quả nhiên, rất nhanh Long Phá Nguyệt đã âm trầm mở miệng :

“ Uông Thần a Uông Thần, lão ở bên ta lâu như vậy, lẽ nào còn không hiểu sao? Thuận ta thì sống, ngược ta thì chết. Đạo lý đơn giản như vậy, lão còn chưa học thuộc hay sao? Có cần bổn quân phạt lão chép lại câu đó ngàn lần không?”

“ Không không, Uông Thần sai rồi, thỉnh vương thượng bớt giận. Thần sẽ cho người báo với Dung Phát tướng quân giết sạch đám người to gan kia”

“ Được rồi, phải ‘nhẹ’ tay một chút, càng thê thảm càng tốt!” Hấn mỉm cười hài lòng, ngón tay nghịch khẽ một lọn tóc, như thể chuyện kia không liên can gì tới Ma Quân hấn cả. Thế mà câu vừa rồi của hấn lại có thể sẽ khiến cho hơn chục mạng người chết vô cùng khó coi.

“ Được rồi, ngươi lui đi”

“ Dạ... dạ, hạ thần cáo lui”

Đợi cho không gian lại trở nên yên tĩnh rồi, hấn mới thờ dãi một hơi, nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu không hiểu có sao lại xuất hiện khuôn mặt khả ái, thanh tú của nữ tử kia. Thê tử này, hấn đã nghe mọi người nói qua rồi. Chỉ biết nàng là đại diện cho mỹ nhân của khắp Tam giới, trên đời này, thật chẳng ai có thể đem so với nàng. Thậm chí, khi ở thiên giới, nàng hàng ngày đều phải đeo mạng che mặt. Ban đầu hấn còn ngỡ vờ xem là hoang đường, nhưng bây giờ quả thực đã thấu hiểu được rồi. Hấn xưa nay không gần nữ sắc, nữ nhân trong mắt hấn chẳng qua chỉ để trang trí cho đẹp thôi, ngoài ra chẳng còn công dụng gì khác. Nhưng lần này, hấn đã vì nàng mà không khỏi tìm đập đến mức muốn nhảy ra ngoài, nàng quả thực quá đẹp, đẹp đến mức hấn có thể vì nàng làm tất cả, sẵn sàng đặt Ma giới dưới chân nàng, hào hào thương yêu, chiều chuộng nàng như viên dạ minh châu, nâng niu trong tay.

Nhưng là hần hiểu trọng trách của mình, không thể động tư tình, nếu không sẽ trở nên yếu đuối...

Ma giới không hề đơn giản như Thiên giới, ngược lại là vô cùng phức tạp. Hằng ngày đều có bạo loạn... chỉ có thể trách lê dân Ma giới sinh ra đã có chấp niệm thật sâu, lòng tham vô đáy...

Nếu không phải hần tu vi cao, lòng dạ nham hiểm khó lường, thì e là đã mất mạng từ lâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bạch Hàn Yêu Thú

Sáng hôm sau tỉnh dậy, theo thói quen che mắt lại, nhưng lại chẳng như mọi lần, không có tí ánh sáng chói mắt nào, sức nhớ ra, bản thân hiện tại đã được gả cho Ma Quân của Ma giới, mà Ma giới trước nay vẫn luôn không có ánh sáng, ngày cũng như đêm. Chỉ là, bên cạnh từ khi nào đã xuất hiện hai mươi bốn ma nữ xinh đẹp đáng yêu mặc y phục đen tuyền giống nhau, kiểu tóc cũng giống nhau, dáng đứng cũng giống nhau, chỉ là khác khuôn mặt, mà nhìn y phục thì ta đoán, họ là cung tì của Ma Cung, được phái đến hầu hạ ta.

Quả nhiên, vừa thấy ta ngồi dậy, họ đã nhất loạt quỳ xuống, hướng ta mỉm cười nói:

“Nương nương, từ hôm nay, bốn người nô tì sẽ hầu hạ nương nương. Thỉnh nương nương chọn một người làm ma tì tùy thân”

Nói ra thì có chút xấu hổ, ở trên Thiên giới, ta luôn cảm thấy tiên tì đều rất nhàm chán, lúc nào cũng chỉ biết tuân theo quy củ, phép tắc rất khó chịu, ai cũng mặt lạnh, nên ta không muốn chọn ai làm tiên thị tùy thân.

Nay thấy đám nữ tử này ai nấy đều đáng yêu, hoạt bát, liền không khỏi vui vẻ, nổi hứng muốn chọn ra một người. Ánh mắt đảo một vòng, ta để ý thấy nữ tử thứ 24 là thanh tú, nhìn cũng thông minh lanh lợi nhất, nên dịu giọng nói:

“Bản cung thích người!” Ta bước xuống giường, đích thân đi thẳng đến trước mặt nữ tử đó. Nữ tử đó ngây ngốc nhìn ta, rồi lại rạp người lấy ta một cái, rồi nhanh chóng đứng lên.

Ta còn chưa kịp nói gì, đã nghe một ma nữ khác vui vẻ khen ngợi:

“Nương nương thật có mắt a, Tiểu Đào là ma nữ nhỏ tuổi nhất, rất hoạt bát, có lẽ rất hợp với nương nương, ăn nói vô cùng khôn khéo, chắc chắn sẽ không làm mất mặt người, nhưng là... Tiểu Đào hãy còn nhỏ, không có kinh nghiệm nhiều trong việc hầu hạ”

Ta ngẫm nghĩ một lát, sau đó lại lắc đầu:

“Không sao, ta vẫn chọn Tiểu Đào”

Không giới hầu hạ cũng được, chỉ cần thông minh, được việc là đủ rồi.

Đợi cho bọn họ rời đi hết rồi, Tiểu Đào này giờ vẫn im thin thít, bây giờ mặt tươi như hoa, hướng nàng liu la liu lo:

“Ai nha... nương nương thật đúng là quá xinh đẹp đi, Đào Đào đã từng nghe qua danh tiếng của nương nương, bao lần tưởng tượng dung mạo của người, không ngờ, bây giờ được tận mắt chứng kiến, nương nương còn đẹp gấp vạn lần trong tưởng tượng!”

“Miệng của người thật ngọt!” Ta tấm tắc khen, xoa xoa đầu Tiểu Đào chỉ đứng tới ngực của nàng.

Tiểu Đào năm nay chỉ mới có mười hai ngàn chín bảy tuổi mà thôi, nếu nói theo tuổi ở người phàm, thì cũng chỉ mới mười hai tuổi, nhỏ như vậy đã vào cung làm ma nữ, ta vô cùng hiếu kỳ, không biết cha nương của Tiểu Đào nghĩ cái gì mà lại để một tiểu a đầu miệng còn hơi sữa này vào cung nhỉ?

Nghĩ thế, thân hình chuyển động, thoát cái đã nằm nghiêng trên giường, ta chống đầu, đôi mắt nhìn Tiểu Đào đầy sự hứng thú, dịu dàng mở miệng:

“Đào Đào, bây giờ người là ma thị tùy thân của ta, ít nhiều với thân phận làm chủ cũng phải biết chút lai lịch của ma thị tâm phúc. Nói xem, cha nương người là ai? Nhỏ như vậy sao đã phải vào cung làm ma thị rồi?”

Ở Thiên Cung khác hẳn Ma giới, nếu chưa đủ mười tám tuổi, tuyệt đối không thể vào làm tiên thị được. Vì thế, ta cảm thấy có gì đó rất mới mẻ, lắng nghe rất chăm chú.

Chỉ là, đợi mãi vẫn không thấy tiểu a đầu trả lời, cúi gằm mặt, người khe khẽ run lên, đầu mày ta nhíu lại, rất nhanh, trong phòng lại vang lên tiếng thút

thít. Ta giết mình, tròn mắt, với tay kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Đào kéo lại gần bên giường, nhìn kĩ mới thấy cô bé đang khóc.

“Ngươi... ngươi làm sao vậy? Ta... có phải ta đã nói gì sai không?” Ta vô cùng bối rối. Trước giờ chưa từng có tiên thị tùy thân, nên cũng chẳng biết bọn họ có điều cấm kỵ gì không nên hỏi không? Ta chẳng qua chỉ hỏi cha nương và lý do lại vào cung với độ tuổi như vậy thôi mà? Chẳng lẽ, hai thứ này không được hỏi sao?

Một lúc lâu sau, Tiểu Đào mới khuyu xuống bên giường ta, cắn cắn môi đào, nghẹn ngào nói:

“Không phải nương nương nói sai... chỉ là... chỉ là... Cha nương của Đào Đào đã mất trong khi tham gia chiến tranh giữa hai giới Thiên – Ma... Ma Quân từ bỏ, ban lệnh nhà nào có con nhỏ, đều được mang vào cung làm ma thị, ăn sung mặc sướng hơn những đứa trẻ còn cha nương bình thường, chỉ khác một tí là phải hầu hạ chủ tử mà thôi”

À, hóa ra là vậy. Ta cảm thấy mình thật vô ý, trong lòng xót thương, hóa ra, Đào Đào không còn cha nương... Đây hẳn là vết thương vô cùng sâu, vậy mà ta nở nào nhắc lại...

Đành thở dài một tiếng, bàn tay vuốt nhẹ búi tóc tròn tròn được búi theo kiểu Song Nha như cái bánh bao của Đào Đào, thấp giọng an ủi:

“Là ta sơ ý. Ngươi đừng khóc nữa, từ bây giờ đã có ta ở đây, thay phụ mẫu chăm sóc ngươi”

“Đa tạ Nương nương”

Tuy đám người kia nói Tiểu Đào hầu hạ không giỏi, nhưng ta thấy chẳng phải tí nào. Tay nghề chải tóc của Tiểu Đào vô cùng đáng nể, chưa đầy một khắc, đã chải mái tóc dài ngang lưng của ta thẳng mượt, còn vấn lên thành kiểu Thập Tự, kiểu tóc này chính là kiểu mà ta ưa thích nhất. Trần bảo ở Ma giới so với Thiên giới không hề thiếu, có khi còn đẹp và tinh xảo hơn cả Thiên giới, nhưng hơi nặng...

Tiểu Đào vô cùng hiểu ý, chỉ cài hai cái trâm vàng hai bên, ngoài ra không còn cài thêm gì nữa để tránh làm ta cảm thấy nặng đầu.

Tuy ta làm Ma Hậu, nhưng bình thường thế này, thật chẳng cần rườm rà quá làm gì, nên vô cùng tán thành cách làm đó của Tiểu Đào.

Ăn sáng xong, ta liền đi tham quan Ma Cung. Ai ngờ, vừa đi được nửa đường, đã đi ngang qua một tiểu đình nhỏ bên hồ sen đục ngầu, mà sen thì đỏ như máu, đáng nói hơn là, tên Ma Quân Long Phá Nguyệt, cũng là trọng phu của ta đang ngồi bên trong tiểu đình đó thản nhiên uống trà thưởng hoa.

Thấy ta, hắn ta liền ngẩng lên, cười một cách biến thái:

“Không nghĩ tới cung phục Ma Hậu còn hợp với nàng hơn cả y phục công chúa Thiên giới”

“Vậy sao? Thế thì Ma Quân quá khen rồi!” Chẳng đợi hắn nói gì thêm, ta đã một đường đi thẳng.

Ta làm sao không hiểu hàm ý trong lời hắn chứ? Hắn đây là nói, ta ở Ma giới tốt hơn ở Thiên giới, chính là muốn ngăn chặn ta tìm cách trở về!

Ta chỉ nói một câu như thế rồi xoay người rời đi, ai ngờ, vừa đi mấy bước đã bị hắn chặn lại, bế ngang lên, ta hoảng hốt vẫy vùng, trừng mắt nhìn hắn:

“Ngươi là đang làm cái trò gì vậy! Buông ra!”

“Ái hậu, nhìn nàng yêu kiều như vậy, bốn quân thật là không nhịn được nữa rồi!”

Câu nói của hắn cực kỳ biến thái, không những làm ta hóa đá, mà còn khiến cho Tiểu Đào và đám ma thị của ta mặt mày đỏ như trái cà chua, rồi rất nhanh, bọn chúng độn thổ chạy đi đâu mất!

Cái bọn ma thị đáng chết này! Không phải bọn chúng định để chủ tử của mình ở lại một mình thật chứ??!

“Ngươi... ngươi mau thả ta xuống!” Ta trước nay không quan tâm đến việc ân ái giữa phu thê, nhưng xuân cung đồ thì cũng đã từng xem qua, tiểu thuyết tình yêu lấy trộm ở Nhân giới cũng đã có tham khảo vài lần, đương nhiên hiểu, hắn là đang nhin cái gì!

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, ta cắn răng, tay bắt ấn, muốn một chưởng đánh hắn. Nhưng không hiểu sao, cho dù bắt cả chục lần cũng chẳng phát ra tí tiên khí nào, thần lực chẳng hiểu sao không thể dùng được!

Long Phá Nguyệt dường như hiểu ta đang thắc mắc cái gì, liền nhếch mép cười đều một cái:

“Nàng đừng tốn công vô ích, ta đã hạ kết giới rồi. Phạm là trong phạm vi kết giới của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể bắt ấn hay sử dụng thần lực đâu!”

Hắn còn đang định nhân lúc ta còn đang sửng sốt, một đường đi thẳng, chỉ là giống như ta lúc này, chưa kịp bước đi đã bị chặn lại.

Tên ma thị đáng vẻ hót hải, đột ngột xuất hiện chắn đường hắn, cả người run lên, mặt tái xanh, quỳ mọp xuống trước hắn, chẳng thém nhớ phải hành lễ, đã lắp bắp nói:

“Ma Quân, tin xấu! Tin xấu! Yêu thú Bạch Hân đã thoát khỏi phong ấn rồi!”

“Cái gì?”

Ta để ý thấy sắc mặt hắn tối dần. Sau đó, khuôn mặt ta cũng biến sắc chẳng kém gì hắn, có khi còn tệ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp Lại Cổ Nhân

Con yêu thú Bạch Hân này, ta đã có nghe qua rồi. Trong Thiên sử cũng có ghi, thuở hồng hoang khai thiên lập địa, Bạch Hân yêu thú là một trong ba yêu thú vừa có thần lực mà vừa có ma lực, có thân thể trường sinh bất tử, bất diệt, dù cho là cả thiên địa này có bị hủy đi, nó cũng sẽ không bị phá hủy. Hơn nữa, nghe nói, Bạch Hân có một dung mạo vô cùng tuấn mỹ, yêu nghiệt vô cùng, chỉ cần nhìn một lần, sẽ không thể nào quên mà còn trầm luyến, si mê. Phải nói là nó vô cùng nguy hiểm, nghe nói trước đây, còn phá nát cả một nửa Thiên giới bất khả xâm phạm, sinh linh lầm than, đến mức Thiên Quân và Ma Quân tiền nhiệm trước đây dù đang có thù oán, cũng phải hợp lại, trải qua nhiều lần ác chiến, thương vong vô số mới có thể phong ấn nó lại.

Đề phong ấn nó lại, đã phải dùng đến sức mạnh của ngũ hành, cộng thêm thần lực và ma lực mà tạo thành, vô cùng kiên cố, trước nay đều không có cách nào thoát ra, lần này vì sao lại có thể trốn ra?

Chỉ e, lần này, hậu quả nó để lại sẽ càng tệ thảm hơn khi xưa. Có thể thoát ra khỏi phong ấn, chắc hẳn tu vi đã cao hơn ít nhiều.

Nghe đến nó thoát ra khỏi phong ấn, Long Phá Nguyệt lấy lại thần sắc nghiêm túc, buông tay thả ta xuống, ta cũng không để ý đến việc vừa rồi, ngoan ngoãn đứng im lặng bên cạnh nghe ngóng tình hình.

“Bạch Hân yêu thú thoát ra có làm bị thương ai không?”

“Hồi bẩm quân thượng, cho đến bây giờ, nó gần như sắp hủy đô thành rồi! Các vị tướng quân vẫn đang ra sức chống đỡ, nhưng e là sẽ không cầm cự được lâu nữa!”

“Mau đi!” Long Phá Nguyệt cau mày, gọi một đám mây đen tới, định đập mây đi, nhưng lại cảm thấy có cái gì đó là lạ, quay lại thì thấy một nữ tử cũng theo mình, gọi một đám mây tới, đập mây cười gió bay đằng sau.

Ta vốn không muốn can thiệp vào chuyện này, nhưng cũng không thể ngồi nhìn nhiều mạng người bị hủy đi một cách vô nghĩa như vậy được! Con dân Ma giới họ không hề có tội, ta ít nhiều cũng nên đi theo giúp một chút, nhân tiện xem thử dung mạo của con yêu thú đó như thế nào, có đẹp như trong lời đồn không?

Thấy nàng cũng đuổi theo, Long Phá Nguyệt có chút sững sờ, sau đó là gần như gằm lên, nữ tử này, lẽ nào lại không biết con Yêu Thú đó đáng sợ tới mức nào sao?

“Nàng đi theo làm gì?”

“Ta đi theo giúp người! Tốt xấu gì cũng là một đối thủ lớn, lần này có thể thoát ra khỏi phong ấn, e rằng tu vi đã hơn hẳn lúc trước!” Mặc dù bên ngoài thì tỏ ra lo lắng cho hắn, nhưng thật ra trong lòng thì chỉ thắc mắc, không biết con Bạch Hân đó có bộ dạng như thế nào mà thôi! Để xem, so với Long Phá Nguyệt này, có yêu nghiệt hơn không?

Long Phá Nguyệt nghe ta nói vậy, liền chăm chú nhìn ta, ngữ điệu dịu dàng, lại còn bay đến trước mặt, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn vạn người mê của ta:

“Tiểu bảo bối, nàng không cần lo cho ta đâu! Chẳng qua là một con yêu thú mà thôi, có gì ghê gớm chứ! Nàng là nữ tử, tu vi có cao đến mức nào, cũng không nên ra trận như vậy. Nữ nhân của bốn quân, chỉ cần ở trong Hậu Cung an nhàn thưởng hoa là đủ rồi!”

Thật sồn da gà a!

Ta suýt chút nữa là nôn ọe ra, khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười:

“A ~ Nguyệt à, vẫn là để ta đi theo thì tốt hơn. Ma Quân lẫn Ma Hậu đều xuất hiện, chẳng phải sẽ tăng thêm sĩ khí cho quân ta sao? Đi, đừng lằng nhằng nữa!”

Không kịp để hắn phản đối, ta đã nắm lấy tay hắn, lôi hắn sang đám mây của mình, một đường bay thẳng.

Giờ nếu là cười gió đập mây, thì ta là nhất! Tuyệt đối trong tam giới này, không thể có ai bay nhanh hơn ta được! Chỉ là, ta lại không giỏi phép biến

thân. Mỗi lần biến thân xong, trở lại nguyên hình là mồ hôi đầm đìa, ốm la liệt suốt mấy ngày.

Phụ quân và Mẫu Hậu đã từng mời Thiên y giỏi nhất, cao tay nhất của Thiên giới đến xem xem có phải ta bị bệnh gì hay không, nhưng cũng không thể tìm ra lý do. Có lẽ là sinh ra đã vậy luôn rồi!

Nhưng thật quái lạ, nếu nói là di truyền thì không hợp lý, vì Phụ quân và Mẫu Hậu ta đều rất giỏi về thuật biến thân... Thiên tộc không ai là không giỏi thuật này, chỉ một mình ta là yếu! Điều này khiến ta nhiều lần cảm thấy tự ti vô cùng.

Nhưng mất cái này thì được cái kia, tuy không thể biến thân tốt, nhưng ta có thể bay rất nhanh. Điều khó hiểu chính là, từ trước đến nay, đều là nam tử mới có thể bay nhanh được, chưa từng một nữ tử nào có thể vượt qua được, thế mà đến khi ta, lại có thể phá vỡ cái điều đó!

Chưa từng ai có thể vượt qua ta.

Vì thế, rất nhanh, ta và hấn đã đến nơi. Cảnh tượng trước mắt hết sức hoang tàn. Biết bao nhiêu thi thể của Ma lính và lê dân nằm rải rác khắp nơi, máu chảy thành sông, con Yêu thú thì chẳng thấy đâu...

Mùi máu tanh xộc vào mũi khiến ta vô cùng khó chịu, lấy vạt áo che mặt hắt hơi vài cái, lúc bỏ xuống đã thấy một vị tướng quân một thân áo giáp nhuộm máu đỏ thẫm từ trên xuống dưới đang chấp tay trước mặt Long Phá Nguyệt, trầm giọng nói :

“Hồi bẩm Ma Quân, thần đã cùng các Ma binh còn lại tạo kết giới bảo vệ dân chúng, hiện nay, sau khi đồ sát xong, con Yêu thú đó đã đi thẳng về hướng Đông, nơi giao nhau giữa hai giới Thiên Ma, có lẽ, nó đang định tiến vào Thiên giới...”

“Cái gì?” Ta hoảng hốt hét lên.

Lê dân bách tính Ma giới đông như vậy, đã bị nó trong chớp mắt giết gần một nửa, bây giờ lại muốn lên Thiên giới giết nữa sao!? Nó là đang muốn trả mối thù xưa đây mà!

Ta siết chặt tay, cắn môi dưới, phải lên Thiên giới ngay lập tức, không thể để nó làm điều như vậy đối với Thiên giới, quê nhà của ta được!

Nghĩ vậy, ta liền đạp mây thẳng về phía Đông, bỏ lại Long Phá Nguyệt hò hét, bay như điên phía sau cùng với vị tướng quân kia.

Đến Nam Thiên Môn, ta loạng choạng ngã xuống đất, sức lực gần như cạn kiệt, dân chúng Thiên giới ngày thường vui vẻ, nói cười rộn rã là thế, bây giờ, lại nằm im bất động, máu chảy đầm đìa nằm khắp nơi.

Ta run rẩy, sau đó lại nhanh chóng xốc vấy, tiếp tục lao đảo bay về phía Thiên Cung. Trong lòng thầm cầu nguyện, hi vọng Thiên Đế và Vương mẫu nương nương cùng các huynh đệ tỷ muội đều bình an vô sự!

Không phụ sự kì vọng của ta, Thiên Đế và mọi người vẫn bình an vô sự. Chỉ là... Trước mặt ta, chính là một nam tử khuôn mặt vô cùng yêu mị mê người, một thân tử y (áo tím) đứng sừng sững ngay đó, sau lưng là Thiên Đế và Vương Mẫu cùng một đám Thiên binh, Thiên tướng, còn có các vị tỷ muội, huynh đệ của ta.

Không hiểu sao, ta cảm thấy đáng sợ của nam tử này rất đỗi quen thuộc... chỉ là nhất thời vẫn không thể nhớ ra.

Thấy ta, Vương Mẫu nương nương kêu lên một tiếng :

“Ly nhi!!”

“Mẫu hậu” Ta giật đầu, lại quay sang nam tử áo tím kia, lớn tiếng quát “Hỗn xược! Nếu bản công chúa đoán không lầm, người chính là Bạch Hân, con Yêu thú đáng chết vạn lần phải không?”

Nam tử nhếch môi, khoe mắt câu lên, bạc môi mấp máy phát ra thanh âm mê hoặc :

“Tiểu Ly, nàng thật quên ta rồi?”

Ta khựng lại, nhíu mắt nhìn chăm chăm hấn, đột nhiên hấn phát tay, khuôn mặt yêu mị bỗng biến thành khuôn mặt khác, nhìn lương thiện, trong sáng hơn nhiều.

Lần này thì ta thật sự nhận ra hấn!

“Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tình Ý

Không chỉ ta, phụ quân và mẫu hậu cũng rất ngạc nhiên trước ‘khuôn mặt’ của Bạch Hàn. Ta giật giật ống tay áo của vị ca ca bên cạnh, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Bạch Hàn, miệng run run hỏi :

“Ca ca... hần... hần... khuôn mặt đó... lẽ nào hần là... Thanh Vũ thần quân, Tiểu Vũ của muội sao?”

Vị ca ca kia của ta phải một lát sau mới mở miệng trả lời được :

“Không... không phải đâu! Tiểu Vũ của muội mới hôm qua vừa gửi thư về, nói là đang bắt đầu lên đường về Thiên giới, ít nhất cũng phải hai ngày sau mới đến... người này... là giả đó!”

“Gia sao? Thái tử điện hạ, lừa gạt muội muội của mình, người không cảm thấy hổ thẹn sao?”

Di chuyển của yêu thú, quả thực nhanh đến thần kì, chớp mắt đã thấy hần đứng trước mặt Thái tử, cũng là ca ca của ta.

Trước đôi mắt tím sẫm đáng sợ của Bạch Hàn, ta sợ đến mức lùi ra sau mấy bước, trốn ra sau lưng đại ca.

Thiên Đế ngồi ở trên long y, thấy vậy, liền tức giận quát một tiếng :

“Hỗn xược! Một súc sinh như người mà cũng dám ở đây làm càn, phi lễ với tôn tử và nữ nhi của trẫm sao?”

Bạch Hàn dường như chẳng để tâm đến câu nói kia của Thiên Đế, cũng không khách khí đẩy Nhan Tông thái tử sang một bên, cầm lấy cánh tay nhỏ bé của ta, vừa nhu tình vừa mê hoặc nói :

“Ly nhi, lẽ nào, nàng không tò mò sao? Thay vì hỏi hần, sao nàng lại không hỏi ta? Ly nhi, nàng quá ngốc rồi, chẳng tiến bộ chút nào, tất cả mọi người ở đây, họ đều biết vì sao ta đứng ở đây”

Ta giật mình, khó chịu muốn giật tay mình lại, chỉ là tay hần quá mạnh mẽ, ta giật kiểu gì cũng không được, bèn quắc mắt nhìn hần :

“Người đừng có ở đây ăn nói xằng bậy! Buông ta ra! Nếu không, đợi Tiểu Vũ của ta về đến mà thấy, chàng sẽ không tha cho người đâu! Sẽ băm người thành trăm mảnh đó! Ta không đùa đâu!”

“Đến bây giờ, nàng vẫn tin, kẻ đó là thật sao?”

“Cái gì?”

Vương Mẫu bấy giờ mới lên tiếng, thoát một cái đã đứng dậy, chẳng thềm để tâm đến lễ nghi phép tắc, vượt qua hàng Thiên binh, lao đến chắn giữa ta và hần, nghiêm giọng :

“Bạch Hàn, bản cung không cho phép người làm bị thương Ly nhi! Hơn nữa, ta cũng biết, người cũng có tình cảm với Ly nhi, nếu thật yêu nó, người đừng làm nó phải tổn thương!”

Bạch Hàn nhếch môi, thôi không nhìn ta nữa, lại quay sang nhìn Thiên Đế, tay đột nhiên vận khí, giọng hần lạnh lạnh, nhẹ nhàng nhưng lại cực kỳ chói tai :

“Thiên Đế bệ hạ, người đã ngồi quá lâu trên long y đó rồi, đáng lẽ ra, nó vốn phải là của ta, năm xưa người cùng Ma quân liên thủ phong ấn, khiến ta phải chịu bao nhiêu khổ sở, nay đến lúc phải giải quyết hết rồi!”

Hần vừa dứt lời, chương kia cũng tung ra, yêu khí mạnh đến mức giết hết cả Thiên binh Thiên tướng đang đứng đó.

Ta hoảng hốt, nhìn các vị ca ca đang nhào tới, đứng chắn trước phụ quân, cầm bảo kiếm chĩa thẳng vào hần, nhưng hần một chút cũng không cau mày, mà lại còn bật cười, chỉ thấy tay áo của hần phất nhẹ một cái, các vị ca ca trước nay nổi tiếng thân thủ phi phàm, khó ai đuổi kịp cũng bị đánh cho ngã ra tứ phía, miệng không ngừng thổ huyết đen, tỷ muội của ta sợ đến mức tái mặt, nép sau lưng Vương Mẫu.

Ta nhìn sắc mặt tái xanh của phụ quân và khuôn mặt hoa dung biến sắc của mẫu hậu, bỗng cảm thấy, không thể không ra mặt.

Dù gì, cũng không thể để hần bị thương phụ quân được!

Ta giờ tay lên trời, ngửa tay ra, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một cây quạt xếp màu vàng sáng loáng. Đây chính là một trong những bảo vật của Thiên tộc, cũng là vũ khí của ta, Quạt Cốt Tán.

Bất luận là ai, chỉ cần trúng phải chương của Quạt Cốt Tán, đều sẽ tan thành tro bụi, hồn phi phách tán!

Bạch Hàn nhíu mày nhìn ta, môi hình như hơi mím lại, ánh mắt thoáng một tia sợ hãi, khiến ta không khỏi kinh động. Hần sợ cái gì? Khi xưa, ngay cả khi

bị Hiền Viên Kiếm đâm vào, hấn còn không chớp mắt lấy một cái, nói gì đến một cây Quạt Cốt Tán chẳng bằng một phần mười Hiền Viên Kiếm chứ?

Lẽ nào...

Hấn là sợ ta bị thương sao?

Nực cười! Yêu thú mà cũng biết yêu sao!? Không thể nào đâu! Có lẽ là ta nhìn lầm thôi!

Ta giờ quạt, chỉ vào hấn :

“Bạch Hấn, ta dù không biết thực hư thế nào, nhưng nếu đã có ý giết Thiên Đế, làm cho huynh đệ ta bị thương, Nhan Ly ta tuyệt đối không nương tay!”

Không để hấn kịp phản bác, ta đã vận khí, quạt liên tiếp ba cái thật mạnh về phía hấn.

Sát khí bắn ra, nhanh như chớp giật, bình thường, cứ cho là thần quân cũng chưa chắc có thể đỡ được hai chiêu của quạt cốt tán, thế mà hấn chỉ xoay người nhẹ nhàng, đã có thể tránh được.

Chỉ là không ngờ, ngay khi hấn xoay người né đi, chiêu vừa rồi tung ra lại quay ngược về, tấn công ngược lại ta. Ta thảm than hồng rồi, theo quán tính nhắm chặt mắt lại chờ chết, ngay lúc ấy, có một cánh tay ôm lấy vòng eo của ta, kéo ta né sang một bên.

Cánh tay ấy rất dịu dàng, giống như không dám siết quá chặt, sợ sẽ làm ta bị thương. Ngay lúc đó, ta thật hi vọng, người đó là Tiểu Vũ .... Nhưng không phải, người đó lại là kẻ vừa rồi đáng lẽ phải chết dưới chiêu quạt Cốt Tán của ta!

Bạch Hấn cau mày nhìn ta :

“Nàng điên rồi sao? Lại còn không tránh ra, đứng đó đợi chết sao?”

“Ngươi... ! Hừ! Nếu không phải ngươi né đi, thì có như vậy không?”

Ta vùng vẫy, muốn thoát khỏi vòng tay của hấn. Nhưng hấn vẫn lì lợm không chịu buông. Tên điên này, rốt cuộc hấn muốn gì cơ chứ!

Chợt hấn cúi xuống, thì thầm vào tai ta, tư thế vô cùng mờ ám!

“Ly nhi, đừng nghịch nữa! Nếu không muốn bị thương, thì hãy an phận nằm im trong vòng tay ta! Nếu không, với tu vi của nàng, chỉ cần trúng chiêu của ta, ta không dám đảm bảo, nàng sẽ không hôn phi phách tán đâu!”

“Không cần! Bỏ ra!”

Thiên Đế gần như không thể kiên nhẫn nổi nữa, đứng bật dậy, trừng mắt hăm dọa :

“Nghiệt súc! Mau buông Ly nhi ra! Ly nhi của trẫm là ngọc cành vàng, là công chúa tôn quý của Thiên giới, là Ma Hậu dưới một người trên vạn người của Ma giới, há có thể để cho ngươi muốn làm gì thì làm hay sao?”

Ngực của phụ quân phập phồng theo từng câu nói. Có lẽ lúc này, phụ quân đang rất tức giận!

Bạch Hấn đang định nói gì đó, thì đột nhiên buông ta ra, ta còn đang mừng thầm, ai ngờ, ngay tại thời điểm hấn buông ta ra, một tia sáng màu đen sì bay vút qua, mang đậm sát khí bay xẹt qua trước mặt ta.

Ta sợ hãi, lao đảo suýt ngã, bên tai lại truyền đến một thanh âm lạnh lùng mà quen thuộc :

“Bạch Hấn, ngươi có tư cách gì mà chạm vào thể tử của bốn quân?”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhan Hoa Công Chúa

Long Phá Nguyệt từ phía xa đập mây đen bay tới, khuôn mặt đầy phẫn nộ, hấn còn chưa đáp xuống, tay đã bắt quyết, một đạo sát khí bay vút về phía Bạch Hấn. Bạch Hấn giật mình, vội giơ tay tiếp chiêu.

Ta nhìn thấy hấn, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng hoan hỉ, kêu to :

“Phá Nguyệt!”

Nghe thấy ta gọi, hắn liền đáp xuống, hai tay đặt lên vai ta, lo lắng hỏi :

“Tiểu Ly, nàng không sao chứ?”

“Ừ, không sao không sao!” Ta hưng phấn lắc lắc đầu.

“Vậy thì được rồi. Ái phi, mau lui sang một bên. Chuyện này cứ giao cho phụ quân giải quyết! Bốn quân nói rồi, đã là thể tử của bốn quân, thì không cần phải làm gì cả! Mọi sự, cứ giao cho bốn quân xử lý là được!”

“Hừ !” Ta dẫu môi , khinh thường nhìn hắn “Ngươi quá tự cao rồi! Bằng tu vi của ngươi, có thể đấu lại Bạch Hân, một Yêu thú thượng có tu vi cao ngang ngửa với một vị thần thượng cổ sao?”

“Thế thì đã sao? Yêu và thần, không thể giống nhau được! Yêu thì mãi mãi là yêu, vĩnh viễn không thể so sánh với một vị thần! Căn bản là không đủ tư cách!”

Ta để ý, khuôn mặt yêu mị của Bạch Hân đang lại, lạnh băng, tay hắn siết chặt.

Sau đó, không nói cũng biết, hai nam nhân bọn họ nhào vô đánh đến long trời lở đất. Ta nhân cơ hội đó, vội vã đưa phụ quân, mẫu hậu cùng các huynh đệ tỵ muội rồi đi một chỗ khác an toàn hơn. Thiên binh vạn mã thì ra sức luyện tập, phòng hờ nếu Ma Quân có bại trận thì còn ra trận.

Chỉ là, nàng không ngờ tới, hai người họ đánh nhau hăng say tới như vậy, tính đến nay tổng cộng đã tròn năm ngày năm đêm, vậy mà vẫn bất phân thắng bại, dù cho thương tích đầy mình, vẫn không ai chịu nhường ai.

Họ một người là Yêu thú, một người là Ma Quân, tu vi cao đến thế nào, ai cũng biết, đương nhiên sẽ không cần ăn uống, nghỉ ngơi gì, nhưng mà, ít nhất cũng phải thấy đau chứ!

Ta bất luận ngày đêm, vẫn luôn ngồi gần đó, nhìn bọn họ đánh nhau không ngừng nghỉ, rất thanh thản, vừa quan sát vừa cầm một cái gì đó ăn, lúc thì là cái bánh, lúc thì là kẹo. Ta là tiên, không ăn cũng có thể sống, nhưng ta nghĩ, ngồi xem mà không làm gì thì cũng hơi chán.

Trong khi đó, phụ quân của ta lại cùng các trưởng lão, Thiên tướng còn sót lại ra sức nghĩ cách phong ấn, còn Mẫu hậu và tỵ muội của ta thì cùng Thiên y chữa trị vết thương cho các huynh đệ ta.

Các tỵ muội của ta đều có tài chăm sóc, nên ta nghĩ, có họ là đủ rồi, thêm ta vào cũng chẳng có ích gì.

Lúc này, ta đang ngồi trên bậc tam cấp của đại điện, miệng nhồm nhoàm nhai kẹo, mắt không rời hai bóng dáng kia, chăm chú nhìn , thì có ai đó đặt tay lên vai làm ta giật mình, ngẩng lên.

“Hóa ra là Ngũ muội, Nhan Hoa, muội làm gì ở đây? Không vào chăm sóc cho các ca ca sao?” Ta mỉm cười, nắm tay tiểu a đầu trước mặt.

Nhan Hoa là Ngũ công chúa của Thiên tộc, là ngũ muội mà ta luôn yêu thương nhất. Nhưng ngoài ta và phụ quân ra, chẳng ai yêu thương , tôn trọng con bé. Chỉ bởi vì, Nhan Hoa là nữ nhi của một tiểu thiếp nhỏ nhoi, tiện, phẩm chất kém cỏi không đáng nói tới .

Mẫu hậu ta vốn là một người rất dễ ghen tuông, mà phụ quân của ta từ trước tới nay đều rất yêu thương người, nên cũng chưa từng lập thêm Thiên phi nương nương nào nữa. Đâu ngờ, trong một lần buồn bực chính sự, mụ rượu giải sầu, phụ quân trong lúc say , đã vô tình sủng hạnh một tiên ti, tiên ti đó lại nghĩ đây là một cơ hội tốt, lại cho rằng mình là một mỹ nhân nên ước vọng trèo cao, muốn được làm Thiên phi nương nương , lần sau lại bí mật chuốc rượu, bỏ xuân dược, Thiên Đế cứ cho rằng là bản thân buông thả, nên cũng không nói gì, chính bản thân ngài cũng cho rằng, Thiên đế không cần lập Thiên phi đã đành, sự hạnh phúc một tiên ti chắc cũng không to tát gì, nên vẫn cứ làm . Nhưng lại sợ Vương Mẫu biết nên cũng không dám nói với ai.Sau đó, tiên ti ấy cũng nhiều lần tiếp chuyện với Thiên Đế bệ hạ, ngài cảm thấy tiên ti này cũng rất đáng yêu, hoạt bát nên sau này, không cần chuốc rượu cũng tùy ý sủng hạnh. Đến khi mẫu hậu ta biết được, thì tiên ti đó đã mang trong người cốt nhục của Thiên Đế. Mẫu hậu nổi trận lôi đình, kiên quyết muốn giết chết tiên ti kia, nhưng vì trong người ả ta mang long thai, nên đành ngậm đắng nuốt cay, đợi đến khi ả sinh ra rồi, thì mới xử phạt.

Dù gì hài tử ấy cũng là hài tử của Thiên Đế,nên được phong làm công chúa, từ khi sinh ra, trên người đã mang hương thơm nhàn nhạt của hoa Hồng, nên được gọi là Nhan Hoa. Còn về tiên ti kia, Vương Mẫu kiên quyết trị tội, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, vì thế đã cho ả đến Ngũ Hành Cung, nơi Lão Quân luyện đan để phụ giúp.

Ai cũng biết, sức nóng của lò luyện đan vô cùng đáng sợ, chỉ cần sơ sẩy chạm vào, tuyệt đối sẽ bị bỏng , sưng lên rất đáng sợ, lại nói, phải điều trị trong một thời gian rất dài.

Nhan Hoa , ngũ muội của ta từ nhỏ đã vô cùng thiện lương, đáng yêu , ta biết mẫu thân của muội ấy đã làm ra những chuyện không đúng, nhưng dù gì cũng là nữ nhi của phụ quân, là tỵ muội cùng cha khác mẹ, nên ta cũng không muốn xa lánh muội ấy.

Nghe ta hỏi, Nhan Hoa liền mỉm cười trả lời , bây giờ ta mới để ý trên tay muội ấy là một áo choàng làm từ lông hồ ly chín đuôi , muội ấy dúi vào tay ta cái áo choàng, ngượng ngịu nói :

“A Ly tỵ tỵ, hôm nay gió mạnh, tỵ ăn mặc phong phanh như vậy, muội sợ tỵ lạnh, nên mang đến cho tỵ cái áo choàng, chỗ muội, cái này đã là tốt nhất

rồi, tỷ đừng chê..”

Áo choàng làm từ lông hồ ly chín đuôi quả thực rất quý, nhưng so với áo choàng làm từ lông của gấu trắng nuôi ở khu cấm địa Thiên giới của ta thì chưa là gì.

Tuy Nhan Hoa được phụ quân thương yêu, nhưng chỉ hơn với các tỷ muội khác một chút, còn ta, vốn dĩ đã là bảo bối, là viên dạ minh châu được nâng niu trong lòng bàn tay của phụ quân nên từ thức ăn đến trang phục, tất cả đều là cực phẩm của Thiên giới, không phải độc nhất vô nhị thì cũng là tuyệt đối không có người thứ ba có được.

Thật ra, ta cũng có thể nhờ một tiên ti nào đó lấy áo choàng, nhưng ngũ muội đã tận tình như vậy, không nhận thì thật hổ thẹn.

Nghĩ vậy, ta không ngần ngại liền nhận lấy, âu yếm xoa đầu Nhan Hoa :

“Hoa nhi ngoan, tỷ tỷ đa tạ muội a!”

Nhan Hoa gật đầu, sau đó ngồi xuống bên cạnh ta, ta để ý, thấy con bé cứ lặng lẽ nhìn về hướng của Bạch Hàn, liền không khỏi tò mò :

“Ồ, Nhan Hoa, muội hình như... rất thích Bạch Hàn không?”

“A... tỷ tỷ, làm sao có thể chứ! Tuyệt đối không có! Muội... muội... vốn dĩ có hôn ước với Đông Hải Nhị Hoàng tử, chỉ còn hai trăm ba mươi năm nữa là thành thân rồi, sao có thể...” Hai bên má của Nhan Hoa ửng hồng, hai cánh tay múa may loạn xạ.

“Ha ha...” Ta phì cười. Phản ứng của Nhan Hoa cũng thật mãnh liệt đi.

Ta đang định lấy bánh ăn tiếp, thì nghe “rầm” một tiếng, quay sang đã thấy hai tên nam nhân “mình đồng da sắt” đã ngã ngửa trên đất, nhưng tay vẫn cầm kiếm, sắt khí không hề suy giảm.

Theo quán tính, ta vội vàng chạy lại đỡ Long Phá Nguyệt, hồ hững phui phui bụi qua loa cho hấn, nhàn nhạt hỏi thăm :

“Có bị thương không? Người đánh đại đi, rồi về ăn cơm với ta, này, ăn chút đồ ăn lấy lại tinh thần đi” Ta tiện tay giờ cái bánh đang gặm dở ra trước mặt hấn, hữu ý mời.

Nhưng đáp lại ta chỉ là cái im lặng, và ba đôi mắt nhìn chăm chăm vào ta.

“Sao vậy? Mặt ta... có nhò à?” Ta ngây ngô hỏi.

Nhan Hoa che miệng cười khúc khích, gân xanh trên trán Long Phá Nguyệt giật giật hai cái, Bạch Hàn chán nản lắc đầu.

Bạch Hàn nhìn ta, ánh mắt lộ rõ sự yêu thương, nuông chiều :

“Ly nhi, ta rốt cuộc không hiểu vì sao, tam giới lại nói nàng thông minh nữa?”

“Người nói thế là ý gì?” Ta khó chịu giậm giậm chân, môi bĩu ra.

“Tỷ tỷ, không thể đưa cho Ma Quân cái bánh... đã gặm dở dang như vậy được” Nhan Hoa nhin cười, tốt bụng thì thâm vào tai nhắc nhở ta.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sự Thực Khó Chấp Nhận

Ta ngẩn ra, sau đó là cười gượng gạo nhìn bọn họ :

“Ha ha... Ta quên mất..”

Nhan Hoa dường như định nói gì đó, nhưng không hiểu sao, đột nhiên lại ho ra một búng máu, mặt tái xanh, vô lực khuỵu xuống. Ta hoảng hốt đỡ lấy muội ấy, khăn trương hỏi :

“Hoa nhi, muội làm sao vậy?”

Còn chưa kịp trả lời, muội ấy đã lăn ra ngất xỉu. Ta vội bắt mạch, nhận thấy mạch tượng của con bé vô cùng kì lạ, lúc yếu lúc mạnh, vô cùng thất thường.

Long Phá Nguyệt thấy vậy, cũng không khỏi nhủ mảy, cố gắng lết lại gần gạt ta sang một bên, đưa tay bắt mạch . Song , mảy kiếm của hắn cũng cau lại.

Ta định hỏi rốt cuộc là thế nào, thì cảm giác sau gáy nhói lên một cái, tiếp đó là đầu vầng mắt hoa, ngã ra đất ngất đi.

Trước khi bất tỉnh, ta còn nghe thấy loáng thoáng bên tai tiếng gào thét của Long Phá Nguyệt, tiếng cười đắc ý của Bạch Hàn.

...

Thiên Ngọc Cung.

Thiên Đế đang cùng các thiên tướng bàn luận kế sách, sắc mặt ai nấy đều rất căng thẳng.

“Điều khiển bốn quân bản khoản nhất hiện nay, chính là vì sao Yêu thú Bạch Hàn có thể tách một nửa linh hồn của mình ra khỏi phong ấn, tạo nên một “người” hoàn chỉnh như Thanh Vũ , lại còn có thể điều khiển cơ thể ấy từ khoảng cách xa, cũng không lộ ra chút sơ hở nào.” Thiên Đế mệt mỏi day day hai huyệt Thái Dương, ánh mắt toát lên vẻ bất lực hiếm có.

“Mất một nửa linh hồn , hắn là hắn phải rất yếu, vì sao sau khi thoát ra khỏi phong ấn vẫn mạnh như vậy, thậm chí, yêu lực so với khi xưa còn cao hơn gấp bội!” Nhuận Long tiên quân cũng phụ họa.

Nhưng đáp án vẫn chỉ là những cái thờ dài ngoằn ngoắt.

Mọi người còn đang rất uể oải, thì một thiên binh chạy vào báo Ngũ công chúa Nhan Hoa vô cớ thổ huyết bất tỉnh, Ma Quân Long Phá Nguyệt trọng thương nặng đến mức toàn thân cao thấp không có chỗ nào là không bị thương, tâm mạch bị đứt thương vô cùng nghiêm trọng, lại còn Nhan Ly Nhị Công chúa tâm can bảo bối của Thiên Đế bị Bạch Hàn đánh gãy bất đi.

Tin tức này gần như là giáng một đòn công kích mạnh mẽ lên người Thiên Đế và các Thiên tướng.

Ngay cả Ma Quân tu vi cao như vậy cũng bị trọng thương , thì Thiên đình bọn họ phải làm sao?

Vương Mẫu nương nương nghe tin Nhan Ly bị bắt, kích động ngất đi.

Thiên đình rơi vào cảnh khốn đốn vô cùng, chỉ còn cách cầu cứu tộc Đông Hải, Bắc Hải và một số nơi khác.

Trong lúc này, ở chốn bồng lai tiên cảnh ở núi Côn Luân, tiếng hét của một nữ tử vang lên, làm chấn động một vùng.

“Người... người... !! Cứt ra cho ta!”

Ta giận quá hóa thẹn, chỉ tay vào mặt nam tử trước mặt.

Chuyện là thế này, khi ta tỉnh lại, đã thấy hắn gần ngay trước mắt, nhìn ta vô cùng chăm chú, đã thế còn cúi xuống, tiện thể “gặm” luôn cái miệng nhỏ nhắn của ta.

Hắn thân là một Yêu thú thượng cổ, mà ta thân lại là công chúa của Thiên đình, là một thượng thần, Thần và Yêu khác biệt, sao có thể... sao có thể...

Hơn nữa... đây là nụ hôn đầu của ta...

Trước lời quát tháo của ta, Bạch Hàn chỉ thản nhiên như không, xoay người đi lại cái bàn gần đó ngồi xuống , tiện tay biến ra một ly trà, điềm nhiên uống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ta cắn môi, trong lòng nổi lên lửa giận, chỉ hận không thể xé xác hắn ra thành trăm mảnh!

Chống tay ngồi dậy, ta sờ sờ vào sau gáy, thậm chí một tiếng, hắn ra tay cũng quá dã man đi, vẫn còn đau ê ẩm!

Ta vờn vai một cái, chăm chú quan sát xung quanh.

Hiện tại ta đang ở trong một căn nhà nhỏ khá đầy đủ tiện nghi. Nhìn sơ thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng ta biết, tất cả những thứ ở đây đều là do cái tên đáng chết kia một tay biến ra.

Nói về cùng lúc mà biến ra nhiều thứ thế này, không phải ai cũng có thể làm được. Ngay cả phụ quân của ta, Thiên Đế linh lực mạnh như vậy khi biến hóa ra căn nhà nhỏ đã là mất sức lắm rồi, chứ đừng nói gì đến vật dụng!

Nhưng đối với một Yêu thú thượng cổ như hắn, thì có lẽ cũng chẳng có gì to tát.

Nhìn đã rồi, ta quay sang mắng hắn :

“Này, người không thấy bản thân rất quá đáng sao? Có cần phải mạnh tay thế không chứ? Cổ của ta e rằng sắp gãy đến nơi rồi!”

Hắn tao nhã đặt ly trà xuống, quay sang nhìn ta , mỉm cười hết sức yêu nghiệt :

“Ly nhi, ta đã cố nhẹ tay lắm rồi.”

“Hừ” Ta dẫu môi. Sao có thể quên được hẳn là yêu thú, một ‘loài’ không biết cái gì là thương hoa tiếc ngọc nhỉ?

Hắn đột nhiên đứng dậy, đi tới ngồi bên mép giường, chăm chú nhìn ta, hẳn nhìn đến mức ta phải đỏ mặt quay sang chỗ khác. lát sau, hắn mới lên tiếng :

“Nàng không hỏi ta vì sao lại có thể thoát ra khỏi phong ấn sao?”

“Ngươi nói thử xem?” Ta nhếch môi.

Rất tốt, tiểu yêu, ta cũng đang muốn hỏi ngươi đây.

“Nàng có biết, tại sao ta được xem là yêu thú mạnh nhất trong số ba yêu thú thượng cổ không? Bởi vì, ta có thể tách linh hồn của mình ra, để nó nhập vào một vật nào đó, trải qua thời gian sẽ tu thành người. Trước khi bị phong ấn, ta đã kịp thời dốc tất cả yêu lực ra để tách một nửa linh hồn của mình ra khỏi phong ấn, linh hồn kia được yêu lực của ta đưa vào trong một cái cây được đặt ở nơi có nhiều linh khí nhất để nuôi dưỡng, qua một thời gian lâu dài hấp thu linh khí của thiên địa, cùng với yêu lực cực đại của ta, cái cây đó đã có thể hóa thành hình người. Và dĩ nhiên, vì đó là linh hồn của ta, nên cho dù có bị phong ấn, ta vẫn có thể điều khiển suy nghĩ, hành động, cử chỉ, lời nói của nó, và còn có thể tạo một yêu chương hộ thân, khiến người khác không thể nhận ra được nó là đồ giả.”

“...” Ta im lặng không nói gì, hết sức tập trung nghe hắn nói.

“Tuy nhiên, phong ấn này quả thực quá mạnh, nên yêu lực của ta vẫn là không đủ để điều khiển được, yêu chương hộ thân sẽ theo đó mà yếu dần. Vì thế, ta đành phải để nửa linh hồn kia của mình cùng với thân thể kia tham gia vào Thiên tộc, phấn đấu trở thành một Thần quân để tạo sự tin tưởng vững chắc. Nhưng điều đó cũng không thể che giấu quá lâu, mà một khi mất đi yêu chương hộ thân, nửa linh hồn và tất cả linh khí cùng yêu lực mà nó đã hấp thụ sẽ tan biến, như vậy, không phải đã mất cả chì lẫn chài sao? Bởi thế nên ta đành phải dùng hạ sách là mượn đến tiên khí của Nhan Hoa Ngũ công chúa...”

Nghe đến đây, ta quả thực không thể im lặng được nữa, liền trừng mắt không dám tin nhìn hắn :

“Ngươi... ngươi xàm ngôn! Làm sao ngươi có thể lấy được tiên khí của muội muội ta?” Ngoài mặt thì nói vậy, nhưng trong lòng ta đã đoán được tám chín phần. Trong lòng cảm thấy vô cùng thất vọng, thật sự là thất vọng đến nỗi nể!

Trước sự hoảng hốt tột độ của ta, hắn vẫn rất thản nhiên, bàn tay trắng muốt thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ta, không biến sắc nói :

“Thật ra, ta cũng có thể lợi dụng năng, lấy đi linh lực của nàng, nhưng quả thực là ta không nỡ. Vừa hay lúc đó, ngũ muội của nàng đã tìm tới ta, cùng ta làm một giao dịch. Mọi sự đã định, vị muội muội đó của nàng đã truyền tiên khí qua thân thể kia của ta, còn ta, đợi khi đại nghiệp hoàn thành, sẽ thực hiện lời hứa với nàng ta”

“Giao dịch... giao dịch gì..”

“Ta không thể tiết lộ cho nàng được”

Ta bỗng cảm thấy đầu đau như búa bổ, rồi ren vô cùng. Có biết bao nhiêu câu hỏi cùng lúc hiện lên trong đầu ta...

Vì sao? Vì sao ngũ muội lại làm như vậy? Rốt cuộc hai người họ đã thỏa thuận cái gì mà muội ấy lại cam tâm hi sinh đi tu vì ít ỏi của mình cho kẻ thù như vậy?

Muội ấy ho ra máu đột ngột như vậy, có phải cũng là vì đã mất quá nhiều tu vi, ảnh hưởng đến thân thể rồi?

Ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bất lực muốn ngã xuống giường, nào ngờ, ngã thế nào mà lại ngã vào trong lòng của Bạch Hàn, mi mắt ta nặng trĩu.

Hắn cũng kinh ngạc, vội đỡ lấy ta, dùng giọng nói ngọt ngào nhất hỏi ta :

“Ly nhi, nàng làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Khẩn Trương Trở Về

Thấy ta gần như lại sắp ngất đi, hần vội vàng tụt khỏi, nắm lấy tay ta, truyền cho ta một chút yêu lực.

Nhận được một nguồn yêu lực mát lạnh chảy vào người, ta cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn. Bạch Hàn bế ta lên, ta còn chưa kịp nói gì, hần đã lên tiếng :

“ Có lẽ ở trong đây hơi bí bức, ta đưa nàng ra ngoài hóng gió một chút! Trên núi Côn Luân này, cảnh đẹp không kém Thiên giới của nàng đâu”

Ta thôi không nói gì nữa, âm thầm đồng ý. Ta trước nay đã từng nghe qua núi Côn Luân là nơi bồng lai tiên cảnh, tiên khí trời đất tụ tập ở đây nhiều không kém gì trên Thiên giới, lại vô cùng yên tĩnh, thoáng mát. Lần này, nhân cơ hội xem thử có đúng như những gì người ta vẫn nói không?

Vừa ra khỏi cửa, mấy tia nắng mặt trời đã chiếu vào mắt ta, vì vừa ở trong phòng hơi tối, nên ra ngoài ánh sáng vẫn chưa kịp thích ứng, ta nhú nhú mắt, co rúc người lại, quay đầu vào trong ngực hần.

Bạch Hàn lại như có vẻ rất vui vẻ.

Ta chợt nhận thấy , tư thế này không được đúng lắm, nên lại đánh vào người hần một cái, cắn cắn môi nói :

“ Ngươi thả ta xuống đi”

Hần cũng không làm khó dễ ta, ngoan ngoãn thả ta xuống. Nhưng lại sợ ta không quen đường trên núi ghập ghềnh khó đi, nên vòng tay qua eo ta, tay còn lại nắm lấy tay ta dẫn đi.

Cảnh đẹp núi Côn Luân quả thực là danh bất hư truyền, đẹp không sao tả xiết. Xung quanh là cây cối xanh mát, chim chóc hót líu lo nghe vô cùng vui tai. Ta lại nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, nên tò mò đi theo tiếng kêu, đi được một chút, đứng là có một cái thác, bên dưới là dòng suối trong đến mức ta cũng có thể nhìn rõ dưới đáy có rất nhiều con cá nhỏ đang bơi lội.

Ta bẩm sinh rất thích nghịch nước, nên không ngần ngại đẩy Bạch Hàn sang một bên, tháo đôi ủng trắng dưới chân ra, hai tay vén nhẹ làn váy trắng lên, để lộ đôi chân ngọc trắng muốt mịn màng không tí vết . Ta ngồi xuống đất, thò chân xuống dòng nước mát lạnh , sảng khoái cười lớn một tiếng, quấy đập liên hồi.

Mấy con cá kia hình như rất thích ta, cứ bơi xung quanh đôi chân ta, có con còn chạm cái môi nhỏ xíu vào chân, khiến ta cảm thấy nhồn nhột, rất dễ chịu.

Cảm thấy nếu như Bạch Hàn không ở đây thì tốt biết bao, nếu hần không ở đây, ta nhất định sẽ lột sạch y phục, nhảy xuống tắm ngay!

Ta bỗng nghe thấy “ùm” một tiếng, sau đó là nước bắn tung tóe lên người ta. Ta tức giận quay sang, xem là kẻ nào , nhưng cảnh tượng trước mắt thật đáng sợ.

Bạch Hàn... hần... hần không biết từ khi nào đã cởi y phục phần trên, nhảy xuống hồ tắm.

Ta đỏ mặt nhìn thân hình đẹp mê hồn của hần, lưng hở eo ong, quả thực là quá đẹp. Làn da của hần mịn màng chẳng kém ta , thậm chí còn hơn đến vài phần. Chưa kể đến làn da ấy khi ở dưới nắng càng quyến rũ hơn vạn lần.

Hần nhếch miệng nhìn ta, cười đầy ẩn ý :

“ Ly nhi, nàng thực không xuống sao? Nước mát lắm đấy!”

Ta nuốt nuốt nước miếng, đúng là chết người , chết người mà. Cuối cùng, để tránh bị ‘mê hoặc’, ta đành phải thu chân lại, đứng dậy mang ủng vào.

Vừa mới đứng dậy, đã thấy một Thổ Địa tiên đột ngột từ dưới đất chui lên. Bộ dáng hần vô cùng hoảng hốt, hần quỳ xuống trước mặt ta , lắp bắp nói :

“ Công chúa điện hạ, thỉnh người mau chóng trở về Thiên giới đi, tiểu tiên vừa nhận được tin cấp báo từ Thiên giới, Thiên Đế bệnh nặng , Nhan Hoa Công chúa bệnh tình càng tệ hơn, hơi thở vô cùng yếu ớt... Hơn nữa, mọi người còn đang tìm công chúa điện hạ. Công chúa điện hạ, thỉnh quay về đi. ”

Ta kinh hoàng, vội gạt đầu, trên mặt đều là nét lo âu. Phụ Hoàng bệnh sao? Lại còn bệnh nặng nữa?

Đang định gọi một đám mây lành tới, thì cảm thấy tay mình có một lực giữ lại, ta quay đầu, trừng mắt nhìn Bạch Hàn , phần nộ quát :

“ Rất tốt! Ngươi cũng cùng ta đến Thiên giới luôn đi! Nhất định phải có cách chữa trị cho phụ quân và Hoa nhi!”

Hần y phục chỉnh tề từ lúc nào, thấy ta như vậy, cũng không nổi giận, nhưng lại khó chịu nhìn ta :

“ Được, ta sẽ theo nàng đến Thiên giới. Nhưng còn về việc có cứu hay không, có giết ai hay không thì ta không dám đảm bảo với nàng đâu!”

Ta lờm hần, sau đó cùng hần đằng vân bay thẳng lên Thiên giới.

Đến Nam Thiên Môn, hai tên thị vệ thấy ta, mừng đến phát khóc, chỉ thiếu nước quỳ xuống bấu lấy váy của ta mà khóc một trận. Nhưng khi nhìn thấy Bạch Hàn, tất cả đều tuốt kiếm, Bạch Hàn ánh mắt khinh thường, định vung tay áo lên thì bị ta ngăn lại:

“Không được làm hại họ!”

Nghe ta nói như vậy, hắn cười nhạt, cánh tay định vung lên lại hạ xuống, im lặng đi theo sau ta vào Thiên Cung.

Các Thiên tướng thấy ta cũng không nói gì, chỉ nhất loạt tránh sang một bên, nhìn thấy Bạch Hàn, cũng không ai dám động thủ, chỉ phóng ánh mắt căm hận về phía hắn. Hai người vào thẳng Thiên Ngọc Cung.

Trong Cung có rất nhiều Thái y, tiên tì, bọn họ bận rộn chạy qua chạy lại liên hồi không ngừng.

Tìm ta đập thành thạch liên hồi, chậm rãi tiến về phía long sàng, các tiên tì, Thái y vội vã tránh sang một bên, hô một tiếng “Công chúa thiên tuế” rồi cúi đầu, không một ai dám ngẩng đầu lên.

Ta vén màn lụa lên, nhìn vào bên trong. Phụ quân sắc mặt trắng bệch, thần sắc kém vô cùng. Ta quả thật không dám tin vào mắt mình, chỉ một thời gian ngắn như vậy mà phụ quân đã trở nên yếu thế này rồi sao?

Trước đến nay phụ quân của ta đúng là thường xuyên ốm bệnh, nhưng chưa từng nghiêm trọng thế này. Ta bất giác cảm thấy sợ hãi, mắt hoe đỏ, ta ngồi xuống bên cạnh long sàng, tay nắm chặt bàn tay thô ráp đã từng một thời cầm kiếm uy phong, hiên ngang kia của người.

Dường như phụ quân cảm nhận được hơi ấm từ tay ta, người từ từ mở mắt, thấy ta, liền khó nhọc mỉm cười, ầm ập nói :

“Nha đầu, con đã ở đâu vậy? Có bị thương không? Khụ... khụ...”

Ta giúp người vuốt vuốt ngực để dịu đi cơn ho, nén xúc động, nghẹn ngào đáp:

“Phụ quân, Ly nhi không sao, không sao thật mà! Phụ quân làm sao vậy? Ly nhi... Ly nhi độ tu vi cho người nhé? Được không?”

Thiên Đế khẽ lắc đầu, nhưng hình như ta cảm thấy hơi thở của người đang rất yếu. ...

Trong lòng thầm kêu không ổn, vội hét toáng lên :

“Thái y... à không! Bạch Hàn! Bạch Hàn! Người cút vào đây cho ta ! Nhanh lên!”

Hắn không nhanh không chậm tiến vào, đến bên cạnh ta, Thiên Đế nhìn thấy hắn, gân xanh trên trán liền hiện lên, tay run run chỉ vào mặt hắn, nói không nên lời.

Ta mặc kệ ân oán thâm cừu hận gì đó giữa họ, tay nắm chặt vạt áo của hắn, giống như nắm lấy một tia hi vọng cuối cùng, khó khăn lắm mới nói được vài chữ :

“Hàn, cứu phụ quân ta, được không?”

Khuôn mặt hắn không chút biến sắc, lại còn vênh vác nhìn ta:

“Ta cứu Thiên Đế, nàng bồi thường ta cái gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hẹn Ước Đầu Bạc Răng Long

Ta có chút bất ngờ trước câu hỏi của hắn. Ánh mắt tròn xoe nhìn hắn.

Bạch Hàn nhìn ta, ngón tay thon dài giúp ta vén những lọn tóc ra sau tai, hắn ghé sát vào tai ta thì thầm :

“Lấy thân báo đáp theo truyền thuyết nhé?”

Ta giật mình, vội đẩy hắn ra, trừng mắt nhìn hắn :

“Có phải ngươi điên rồi không? Ta đã xuất giá, lấy Ma Quân làm phụ quân rồi, sao có thể... cùng ngươi thành thân được? Đó là chưa kể đến, ta và ngươi tiền yêu khác biệt!”

“Ta có thể vì nàng tu tâm dưỡng tính, tu luyện thành Thần, như vậy, đã được chưa?”

“Nếu... nếu ngươi thật sự tu thành Thần, ta nhất định sẽ thành thân với ngươi!”

Ta cảm thấy trong lòng nhẹ hơn hẳn. Hừ, trên thiên hạ này, từ thuở hồng hoang tới nay, làm gì có yêu thú nào có thể tu thành thần chứ!

Hoang đường! Quá hoang đường!

Cách thì đương nhiên có, chỉ là, người có thể làm được, đến nay chưa từng có ai. Đa phần là tẩu hỏa nhập ma, hồi phi yên diệt, hồn phi phách tán...

Nếu hắn đã quyết định như vậy, sau này nếu không bị yêu lực phản phệ cho hồi phi yên diệt thì cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma, tự tìm đường chết mà thôi. Như vậy, chẳng phải càng đỡ hao binh tổn tướng để giết hắn.

Có được lời hứa của ta, hắn liền vui vẻ hẳn lên, nhìn sang Thiên Đế đang giận đến tím mặt, nhưng vẫn không nói gì, chỉ chậm rãi bắt ấn, một đạo yêu lực mạnh mẽ tỏa ra từ người hắn, dần dần bao bọc lấy Thiên Đế. Khoảng hơn một tuần trà sau, hắn liền thu lại yêu lực, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Sắc mặt phụ quân lại trở nên hồng hào như bình thường, sau đó là nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ. Ta vô cùng mừng rỡ, quay sang cảm ơn hắn rồi rít, lại còn không ngừng ca ngợi hắn.

Bạch Hàn không có biểu cảm gì, chỉ đột nhiên đẩy nhẹ ta ra, bàn tay lại bắt ấn, ta còn đang tự hỏi hắn đang định làm cái gì, thì tay bắt ấn kia bỗng lóe tinh quang, sau đó là ngón tay đó của hắn ấn nhẹ lên giữa trán ta.

Ngón tay hắn vừa chạm vào trán, ta liền cảm thấy toàn thân nóng bừng, giống như bản thân đang chìm trong biển lửa mênh mông không lối thoát.

Ta hoảng sợ, hai tay ôm chặt lấy chính mình, hai chân mềm nhũn, ta ngã ra đất, miệng không ngừng kêu lên:

“Nóng quá! Nóng quá!... Cứu ta...”

Lúc đầu là cảm thấy toàn thân như bị thiêu cháy, sau đó là dần dần đầu ta đau nhức vô cùng, dường như có ai đó dùng đao bổ vào vậy!

Tiên ti, Thái y và các Thiên binh Thiên tướng ở bên ngoài nghe thấy tiếng rên rỉ thê thảm của ta, cũng nhao nhao lên muốn vào xem, nhưng hình như có một kết giới ngăn lại, không cho họ vào.

Họ chỉ đành bất lực đứng bên ngoài không ngừng gào thét “Công chúa điện hạ, công chúa điện hạ”.

Tuy đầu đau như búa bổ, ta vẫn không quên âm ức, khổ sở nhìn nam tử lạnh lùng đứng nhìn trước mặt, khó khăn lắm mới nói được:

“Ngươi... rốt cuộc...ta... ngươi đã làm gì?”

Phải mất khoảng hơn một canh giờ sau, ta mới cảm thấy không còn cảm giác nóng như vậy nữa.

Nhưng một canh giờ đó cũng đủ làm ta kiệt sức, ngay cả chống tay ngồi dậy cũng khó, ta thở hổn hển, nhìn Bạch Hàn quát lớn:

“Ngươi rốt cuộc đã làm cái gì? Lẽ nào ngươi điếc rồi sao? Hay câm luôn rồi? Vì sao không trả lời ta?”

Hắn khụy chân xuống, đột nhiên vuốt ve giữa trán ta, lạnh lùng nói:

“Dấu ấn này, chính là minh chứng cho hôn ước giữa chúng ta. Ly nhi, nhất định, nàng phải đợi ta.... Ta nhất định vì nàng tu luyện thành Thần, cùng nàng nắm tay nhau đến vạn năm vạn kiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đoạt Thê

Ba trăm năm sau.

Hoa đào bên ngoài tấm cung đã bắt đầu nở rộ, khoe sắc chào mừng một mùa xuân nữa lại tới. Cũng giống như hình đóa hoa mẫu đơn yêu kiều diễm lệ trên trán ta bây giờ vậy.

Nở đẹp đến mức khiến người ta phải si mê, cuồng loạn.

Ba trăm năm trước, Bạch Hân, Yêu thủ thượng cổ kia đã đặt một phong ấn lên người ta. Phong ấn đó được xem như là hẹn ước, là lời hứa giữa ta và hân. Thoạt đầu ta nghĩ rằng, chỉ đơn giản là một phong ấn bình thường, nhưng không nghĩ tới, hân nói rằng, cho dù hân có hồn phi yên diệt, hồn phi phách tán hay tẩu hỏa nhập ma, thì phong ấn này vẫn sẽ luôn ở trên người ta. Hơn nữa, chỉ cần ta viên phòng với bất kỳ nam tử khác ngoài hân, thì lập tức sẽ có năm trăm bảy mươi ba đạo sấm sét đánh xuống, nên cứ cho rằng nam tử ấy có tu vi cao đến mức nào cũng sẽ không chịu nổi hết những đạo sấm sét ấy được.

Nói như vậy, cả đời này ta quả thực không thể lấy ai ngoài Bạch Hân hân!

Phong ấn ấy được thể hiện qua một hình vẽ đoá hoa mẫu đơn đang nở rộ giữa trán ta, giống như để nhắc nhở ta không được phép quên lời hẹn ước ấy.

Mỗi lần nhìn bản thân mình trong gương, ta đều thờ dài.

Đúng là ta rất ghét cái phong ấn này, nhưng không thể phủ nhận rằng đoá hoa này không đẹp. Ta bẩm sinh đã hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, kể từ khi có thêm hình vẽ này giữa trán, ta càng thêm yêu kiều diễm lệ.

Ba trăm năm trước, sau khi hạ phong ấn này lên người ta, hân liền biệt tăm, cử hàng vạn thiên binh vạn mã đi tìm cũng không tìm thấy. Năm đó, Nhan Hoa, ngũ muội của ta đang trong tình trạng nguy kịch đột nhiên lại trở nên khỏe mạnh khác thường, nhưng không hiểu sao, lúc tỉnh dậy lại làm loạn hết lên, còn to gan cầm kiếm giữa thanh thiên bạch nhật điên cuồng đâm về phía Mẫu hậu. Rất may là có các ca ca của ta bảo vệ. Sau đó, Nhan Hoa vĩnh viễn bị giam trong nơi tận cùng của tam giới, là nơi vô cùng đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả mười tám tầng địa ngục của Ma giới.

Còn mẫu thân của Nhan Hoa thì bị đánh cho hồn phi phách tán.

Mọi người không ai biết, nhưng ta cũng đã mò được vài phần. Theo như suy đoán của ta thì Bạch Hân đột nhiên trả lại hết linh lực cho Nhan Hoa, cũng đồng nghĩa với giao dịch kia bị hủy, nên Nhan Hoa nhất thời tức giận làm liều. Nói như vậy, giao dịch kia đại loại là Nhan Hoa đưa linh lực cho Bạch Hân, hỗ trợ hân thoát khỏi phong ấn, sau đó, hân sẽ thay muội ấy giết Mẫu hậu báo thù cho mẫu thân. Như vậy, không những Mẫu hậu sẽ bị giết, mà muội ấy sẽ không bị gán cho tội danh giết hại Thiên Hậu nương nương tôn quý của Thiên giới.

Ta thực sự vô cùng thất vọng, nên cũng chẳng muốn lên tiếng giúp muội ấy giảm nhẹ tội trạng.

Còn lý do vì sao Bạch Hân lại hủy giao dịch thì ta không tài nào đoán ra được.

Thiên Đế sau khi tỉnh lại, nghe ta thuật lại tất cả mọi chuyện thì vô cùng giận dữ, nhưng vẫn phải cắn răng mà gửi thư từ phụ cho Ma Quân, chiếu cáo thiên hạ về hôn ước giữa ta và Bạch Hân Yêu thủ.

Long Phá Nguyệt sau khi đọc được, vô cùng tức giận. Thậm chí còn kéo quân đi giao tranh với Thiên giới. Đã mấy lần hân suýt giành được chiến thắng, cướp ta về. Chỉ là cho dù có thất bại bao nhiêu lần thì hân vẫn quyết không chịu đồng ý từ thôi.

Nên ta bây giờ trên danh nghĩa vẫn được xem là Ma Hậu, nương tử đúng nghĩa của hân.

Ta đang chải đầu vấn tóc, định xuống Nhân giới chơi một chuyến thì tiên ti tùy thân của ta, Phượng Hoa hốt hải chạy vào nói :

“ Công chúa, Ma Quân bệ hạ lại đem quân đến đánh Thiên giới chúng ta. Nhưng lần này, quả thực là số lượng rất đông, rất hùng mạnh, tuyệt đối không thể xem thường! Thiên Đế bệ hạ truyền khẩu dụ xuống, muốn công chúa cùng tham gia trận này!”

Ta ngáp một cái, còn chưa có nói gì, Phượng Hoa đã ngân ngấn nước mắt, sụt sịt nói :

“ Thật quá đáng! Công chúa rõ ràng là viên dạ minh châu trên tay của bệ hạ, sao bệ hạ lại nỡ để người đi cơ chứ! Lỡ như đao kiếm vô tình, hay Ma Quân bệ hạ trong lúc rối loạn, sẽ thừa cơ cướp mất công chúa thì làm sao?”

Ta chán nản xoa mặt. Hít một hơi thật sâu, mỉm cười trấn an :

“ Tiểu Phượng, người đừng lo, người quên ta là một thượng thần có tu vi ngang ngửa với một thượng thần thượng cổ sao? Hơn nữa, Ma Quân sẽ không thể làm ta bị thương được. Cho dù có bắt được ta về, thì hân cũng đâu thể chạm vào người ta được?”

Tiểu Phượng đảo mắt một chút, thấy cũng có lý nên lại thôi không khóc lóc gì nữa., nhanh chóng giúp ta thay một y phục khác nhẹ và gọn hơn.

Các tỷ muội của ta thấy ta phải ra trận cùng các huynh đệ, cũng không tránh khỏi một trận khóc lóc :

“ Hu hu... A Ly, hay là muội xin phụ quân, đừng đi ra trận được không? Nếu muội xảy ra chuyện gì, tỷ tỷ làm sao sống nữa đây?” Đại tỷ của ta ôm chặt lấy ta, làm ta suýt nữa là ngộp thở.

“ Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải bình an!” Các muội muội của ta thì nhẹ hơn một chút, chỉ đứng một bên khóc .

Tạm biệt mọi người xong, ta liền đăng vân bay đi. Lần này, Thái tử Nhan Tông, hoàng huynh của ta sẽ chỉ huy đại quân nghênh chiến. Thấy ta từ xa bay tới, tay áo bay phấp phật, đáng vẻ xuất trần, Thiên binh Thiên tướng liền ngừng nhìn ta.

Nhưng rất nhanh kính cẩn đồng loạt quỳ xuống, hô lên :

“Cung nghênh công chúa điện hạ! Công chúa điện hạ thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Nhan Tông đứng sừng sững nhìn ta, đợi đến khi ta bay xuống trước mặt huynh ấy, hành lễ một cái thì mới vỗ vai ta khen ngợi :

“Muội lâu rồi không ra trận, phong thái vẫn hiên ngang như thế! Nếu muội là nam tử thì tốt biết bao!”

Ta cười hì hì nhìn Nhan Tông, cũng khách khí đáp lại :

“Huynh mặc giáp trụ vào cũng rất phong tình lãng tử đó!”

Nhan Tông cười lớn một cái, sau đó lại làm mặt nghiêm túc, giơ tay lên cao, lập tức một hồi trống đình tại nhưc óc vang lên, ta, ca ca cùng các Thiên binh liền hùng hổ hét lên rồi đập mây bay thẳng về hướng mà địch đang tới.

Long Phá Nguyệt ánh mắt sắc bén , cả người tỏa ra sát khí nồng đậm, tay phải siết chặt Tử Kiếm hùng hực Ma khí , dẫn đầu đại quân tiến thẳng về phía Thiên giới.

Hắn nhìn về phía trước, mắt phượng đột nhiên nhú lại, thấy Thiên giới đã dẫn binh đến nghênh chiến, nhưng người dẫn đầu lại có tới hai người, một nam một nữ. Nam tử thì hắn không có gì ngạc nhiên, nhưng khi nhìn sang nữ tử , thì ánh mắt lại thoáng qua một tia kinh ngạc lẫn vui mừng, nhưng rất nhanh lại băng lãnh như cũ.

Ma tướng từ phía sau chọt tiến lên, trầm giọng bẩm báo :

“Bẩm tôn thượng, lần này Thiên giới đột nhiên lại cử Nhị Công chúa...”

Ma tướng chưa kịp nói xong, đã cảm thấy toàn thân lạnh toát, vội quỳ xuống, rồi rít sửa lại lời nói :

“Thỉnh tôn thượng tha tội, là ma tướng nói bậy, là Thiên giới ... đột nhiên đề Ma Hậu nương nương cùng ra trận ... Ma tướng... ma tướng e là Thiên Quân muốn uy hiếp Ma Quân, nên... nên thỉnh bệ hạ cân trọng một chút... Lần này không như lần trước, không thể tùy tiện phóng ra ma khí, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến ngọc thể của nương nương”

Long Phá Nguyệt khóe môi cong lên, gật đầu một cái rồi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Giao Ước

Ngay sau khi hai quân giáp mặt, ta và Long Phá Nguyệt nhủ nhau rất lâu, hắn nhìn ta với ánh mắt rất kì lạ, giống như vừa yêu lại vừa hận. Còn ta nhìn hắn với ánh mắt cực kỳ tức giận.

Sao hắn có thể dai như thế chứ! Lẽ nào trải qua hàng trăm lần thất bại như vậy hắn vẫn cảm thấy không đủ, không chịu bỏ cuộc sao?

Nhan Tông ở bên cạnh không hề hay biết bọn ta nhìn nhau, chỉ cho rằng Long Phá Nguyệt coi thường nên không thèm nhìn mình mà nhìn sang hướng khác, vì thế huynh ấy vô cùng tức giận, nói như tiếng sấm kêu :

“Tên tiểu tử nhà ngươi! Rõ ràng việc của Ly nhi là bắt đắc dĩ mà thôi, muội ấy không thể trở thành thê tử của ngươi được! Vì sao ngươi lại không chịu hiểu chứ? Chẳng phải Thiên giới chúng ta đã bồi thường cho ngươi rồi sao? Lẽ nào những vị tiểu thư mà Thiên giới gửi đến, ngươi đều không bằng lòng?”

“Nhan Tông, bốn quân vốn dĩ không phải là loại người lưu luyện phong hoa tuyết nguyệt, đương nhiên không cần cái đám nhố nhăng phiền phức kia! Ta là thật lòng yêu A Ly, muốn thú nàng làm Ma Hậu của mình, không thể viên phòng cũng không sao!” Long Phá Nguyệt thản nhiên nói.

“Đúng là thế! Nhưng ngươi cũng phải nghĩ cho Ly nhi chứ! Ngươi có thể chấp nhận, nhưng Ly nhi thì sao?”

Ta giật mình , trở mắt nhìn ca ca.

Long Phá Nguyệt cũng sững người im lặng.

Thiên binh Ma binh , hai bên đều không nói gì, im lặng như tờ, nhưng sắc mặt ai ấy đều tái xanh đến đáng sợ.

Chỉ có mỗi Nhan Tông, ca ca đáng thương của ta là không hiểu rốt cuộc là cái gì.

Ta một mồi giết nhẹ vạt áo của hần, rướn người lên thì thào vào tai huynh ấy :

“Ây dà... ca ca của ta à, huynh nói như vậy thì khác nào nói muội là một nữ tử dâm đẳng đâu a? Muội quả thực đối với chuyện ân ái tầm thường kia, không hề để tâm!”

Nhan Tông nghe ta nói xong, quả thực sắc mặt có biến, lập tức tối sầm lại, sau đó là hồi hận nhìn ta.

Ta xua tay xem như không sao.

Nhận thấy ta đã bỏ qua, huynh ấy liền ho khan một tiếng , rồi quát lên :

“Nếu Ma Quân cứ cố chấp như vậy, xem ra hôm nay lại phải đại chiến một trận rồi!Anh em, lên cho ta!”

Sau tiếng quát hùng hồn đó của ca ca, binh sĩ hai bên liền lao tới, ra sức tàn sát lẫn nhau.

Ta cũng hóa ra Quạt Cốt Tán, quạt cho mấy trăm cái mạng ma nhân kia hồn phi phách tán cho có lệ. Đối với trận chiến này ta quả thật không thấy hứng thú.

Chỉ là đột nhiên một luồng sát khí màu tím bay xẹt qua mặt ta, cơ hồ chỉ thiếu chút nữa là hủy đi dung mạo độc nhất vô nhị . Điều này khiến ta vô cùng tức giận, nhìn thẳng về hướng vừa phát ra sát khí thì thấy đôi mắt sắc bén đáng sợ của Long Phá Nguyệt vẫn đang nhìn chằm chằm vào ta không rời, khóe môi của hần lại còn nở một nụ cười xảo quyệt, tay phải vẫn còn động lại chút sát khí.

Ta nhủ mảy, rốt cuộc hần muốn làm gì? Đe dọa sao?Hần chắc hần là không biết sự lợi hại của ta rồi!

Chọc cho ta giận, chỉ có con đường xuống báo danh với Diêm Vương thôi!

Ta bắt quyết, nhắm mắt lại tập trung niệm chú, một luồng tinh quang lóe sáng từ trong lòng bàn tay của ta, sau đó là mạnh mẽ phóng thẳng về phía nam từ kiêu ngạo kia.

Hần có chút bất ngờ, vội vã lập kết giới. Chỉ là, kết giới có mạnh đến thế nào thì tiên lực kia của ta vẫn có thể phá được, xuyên qua, hướng thẳng ngực hần mà phóng!

Chỉ thiếu chút nữa thôi là hần đã châu diêm vương rồi, nếu không phải hần kịp thời tránh đi, thì e rằng đã hồn phi phách tán.

Hần nhủ mảy nhìn ta, sau đó là cười lớn :

“Rất tốt! A Ly, lâu năm không gặp, không những dung mạo thay đổi, mà tu vi cũng tăng lên không ít! Vừa rồi nàng xem chút nữa là giết chết vi phu rồi!”

“Ai là thê tử của ngươi chứ!” Ta giận dữ đáp lại. Đối với loại người giết người không gớm tay này, ta cực kỳ căm ghét!

“Chỉ là, A Ly, lần này e rằng phải đắc tội với nàng rồi”

Long Phá Nguyệt tà tà cười một tiếng khiến ta không khỏi rung mình một cái, đồ mờ hồ lạnh nhìn Từ kiếm trong tay hần đột nhiên tỏa ra sát khí mạnh mẽ lạ thường.

Ta khẽ siết chặt Quạt Cốt Tán trong tay, nhủ mảy dè chừng mọi hành động của hần, khi thấy Từ kiếm vung lên, ta cũng trấn an tinh thần, mạnh mẽ quạt một cái thật mạnh, lại sợ không đủ nên còn quạt thêm vài cái liên tiếp.

Thế nhưng ta lại quên mất, cho dù bản thân mang tu vi cao ngang ngửa với một vị thượng thần thượng cổ, nhưng kẻ trước mặt ta lại có nhiều kinh nghiệm hơn ta rất nhiều, hơn nữa, trong tay hần còn là thanh Từ Kiếm, một trong những bảo kiếm có uy lực vô cùng đáng sợ, còn đáng sợ gấp bội so với Quạt Cốt Tán của ta, nếu có thể đem ra so sánh, chỉ sợ ngay cả Hiên Viên Kiếm cũng không thể so được.

Là ta quá chủ quan, tự mình chui đầu vào rọ. Tại thời điểm hai đạo tinh quang chạm vào nhau, ma khí của Từ kiếm đã diệt được toàn bộ tiên khí do Quạt Cốt Tán phát ra, thẳng đến chỗ ta.

Sát khí lớn đến mức ta dù nhìn thấy đạo tinh quang kia đang bắn về phía mình, cũng không thể nhúc nhích, chỉ biết đứng im tròn mắt bất lực.

Đạo sát khí ấy quá nhanh... quá đáng sợ...

Ta nghe thấy tiếng gào thét của Nhan Tông ca ca, tiếng kêu bất lực của Thiên binh...sau đó là ngực nhói lên một cái, “hự” một tiếng, ta khụy xuống, khóe môi chảy ra một dòng máu đỏ đến cực kỳ chói mắt.

Hô hấp vô cùng khó khăn , cộng với lại vết thương vẫn không ngừng rỉ máu khiến ta vô cùng khó thở , lại vô cùng đau đớn, cuối cùng vẫn là không chịu được mà ngã ra đất ngất đi mà ngay cả câu chửi rủa cái đồ đáng chết kia một tiếng!

Ta vừa ngất đi thì Long Phá Nguyệt đã nhanh như chớp bay lại gần, dịu dàng bế ta toàn thân bê bết máu , sắc mặt không còn chút huyết sắc lên , hô một tiếng :

“Thái tử Nhan Tông, công chúa đã bị thương, cách chữa trị vết thương do Tử kiếm gây ra, khắp tam giới này chỉ có bốn quân mới có thể chữa được, thời gian không còn nhiều, bốn quân cũng không muốn vòng vo, chỉ muốn hỏi một câu...”

“Người... tên yêu nghiệt nhà ngươi rốt cuộc là muốn cái gì?” Nhan Tông sắc mặt tối sầm, giận dữ thét.

“Bốn quân chỉ muốn A Ly làm thê tử. Rõ ràng bốn quân không hề để tâm đến chuyện kia, nhưng các người lại khẳng khái hủy bỏ hôn sự này. Dù là vì bất cứ lý do gì, cũng không thể chấp nhận được! Bây giờ bốn quân cho các người hai lựa chọn, một là đồng ý gả nàng cho bốn quân, mọi việc còn lại sẽ do bốn quân lo liệu, hai, các người cũng chỉ có thể bắt lực nhìn A Ly hôn phi phách tán thôi.” Hấn siết chặt ta trong tay, hùng hổ nói.

Nhan Tông gần như là tuyệt vọng, ánh mắt tang thương cực độ, lại nhìn sang tiểu a đầu đang thoi thóp, lại không thể làm gì. Cuối cùng chỉ đành trầm giọng nói:

“Được. Nếu đã như vậy, bốn thái tử đồng ý hôn sự của người và Ly nhi, lập tức khuyên nhủ Thiên Đế thu hồi thư từ phu. Xem như chưa có chuyện gì xảy ra, Ly nhi vẫn sẽ là Ma Hậu của người. Vì thế, người mau lập tức chữa trị cho con bé đi!”

Long Phá Nguyệt vô cùng hưng phấn, nhanh chóng tuyên bố:

“Nếu như vậy, thiên địa, hai bên Thiên Ma binh tướng chứng giám lời hứa của Thái tử Thiên giới! Nếu là sau này trở mặt, sẽ hời phi yên diệt!”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nhàn Tản

Đến khi ta tỉnh dậy, thì đã thấy bản thân đang nằm trong một căn phòng rất lớn và hoa lệ, bên cạnh là Tiểu Đào và rất nhiều ma thị khác. Vừa thấy ta tỉnh lại, Tiểu Đào đã kích động đến mức òa khóc nức nở:

“Hu oa... nương nương, cuối cùng người cũng tỉnh rồi a! Mau, mau đi báo với tôn thượng, nương nương tỉnh lại rồi!”

Các thị vội vàng một tiếng rồi đi ra. Ta ôm đầu vẫn còn quay cuồng, khó nhọc ngồi dậy, quay sang nhìn Tiểu Đào:

“Tiểu Đào, đây là đâu vậy? Ta còn sống a?”

Tiểu Đào nhanh nhẹn đưa tay ra giúp ta ngồi dậy, sau đó mới thút thút trả lời:

“Đây đương nhiên là Phượng Ninh Cung, nơi dành cho Ma Hậu rồi. Nương nương, lúc Ma quân bế người về đây, toàn thân người đầy vết máu làm cho nô tỳ sợ muốn chết! Nhưng bây giờ thì không sao rồi.

Ta hừ lạnh một tiếng, thương tích nặng nề như vậy là vì ai chứ? Chẳng phải là do hấn ban cho sao?

Thấy sắc mặt ta không tốt, Tiểu Đào liền sát lại gần hỏi:

“Nương nương, người làm sao vậy? Có phải không khỏe không? Nhưng mà, còn chưa có đến bữa, mà thuốc thì phải sau khi ăn no mới uống được”

Ta lắc đầu, sau lại ngẩng lên nhìn Tiểu Đào chăm chú. Thật không ngờ, chỉ ba trăm năm không gặp mà tiểu a đầu này lại trở mã xinh đẹp thanh tú đến như vậy. Mặc dù không đến nỗi nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng là một đại mỹ nhân. Người như vậy làm ma tì thực uống quá đi.

Ta còn đang suy nghĩ miên man thì lại nghe tiếng thông báo từ ngoài truyền vào, tiếp đó là một luồng tà khí tràn ngập xung quanh khiến ta có chút khó chịu.

Long Phá Nguyệt một thân trường bào màu đen có thêu hình con rồng bằng chỉ vàng nổi bật ở hai bên vạt tay áo rộng thùng thình dài bằng nửa thân người của hấn uy vũ bước vào, từng bước tiến đến bên giường lớn của ta ở giữa căn phòng, giọng trầm thấp của hấn truyền vào tai:

“A Ly, nàng thấy trong người thế nào? Có còn đau hay khó chịu nữa không?” Để tăng tính biểu cảm, hấn còn thêm để tâm trước mặt nhiều người như vậy, âm áp nắm lấy đôi bàn tay trắng muốt của ta.

“Không nhọc Ma quân bệ hạ quan tâm, nhờ ‘ân điển’ của người, ta đã khỏe hơn rất nhiều, trong người chỉ là thấy hơi mệt sau khi nhận món quà của bệ hạ.” Ta lạnh lùng rút tay mình lại, giấu trong vạt áo.

Hấn khựng người lại một chút, sắc mặt có chút biến đổi, sau đó vẫn mỉm cười nói:

“Ái phi, nàng đang trách ta sao? Aizz... quả thật là thân bất do kỷ a, nếu không làm vậy, sao có thể đưa nàng về Ma giới được đây?”

Ta từng mắt nhìn hấn, muốn nói lại thôi. Nói với loại người cổ chấp, không từ thủ đoạn nào này thì nói cũng như đàn gảy tai trâu mà thôi!

Mặc kệ hấn vẫn quan tâm, dịu dàng nhìn ta, ta xoay người xuống giường, Tiểu Đào sợ ta vừa mới khỏi bệnh nên đi không vững, nên vội vàng chạy lại đỡ lấy ta. Long Phá Nguyệt nhũn mày, kéo ta lại:

“Nàng đi đâu?”

“Đi về Thiên giới a”

Hấn cười nhạt một tiếng, rồi lấy từ trong tay áo ra đưa cho ta một bức thư. Ta thăm than không ổn.

Quả nhiên, người viết thư này chính là phụ quân kính yêu của ta. Trong đây chủ yếu người nói rằng là vì muốn bảo toàn mạng sống cho ta nên mới miễn cưỡng đưa ta đến Ma giới. Nhưng vì đã hứa với Ma quân, nên không thể đón ta về. Còn về việc hôn ước giữa ta và Bạch Hân, đều do Ma quân quyết định, vì thế trong thời gian này, ta vẫn sẽ là Ma Hậu nương nương của Long Phá Nguyệt.

Ta nhẹ nhàng gấp thư lại rồi đưa cho hấn, cũng chẳng nói gì, chỉ thờ dài một tiếng. Hấn ở lại với ta một lúc rồi cũng rời đi.

Ngày tháng sau đó đối với ta vô cùng nhàn nhã, nhàn nhã đến mức nhàm chán. Cả ngày hầu như ta chẳng cần phải làm gì. Lúc tỉnh thì ra hoa viên, nằm trên ghế quý phi hóng gió mát hay đi dạo, đánh cờ cùng Tiểu Đào, hoặc tu luyện thêm, lúc ngủ thì bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ, nhiều lúc vừa thức dậy đánh vài bản nhạc xong cũng có thể ngủ lại.

Vì ở Ma giới không phân biệt ngày đêm, lúc nào cũng chỉ độc một màu đen nên khiến ta có chút không quen. Lâu dần cũng không để ý mấy nữa.

Long Phá Nguyệt cung chiều, sủng ái ta lên đến tận chín tầng mây. Bất cứ là bảo bối gì, hấn đều cho ta xem qua, nếu ta thích, hấn cũng không ngần ngại mà tặng ta. Khi rảnh rồi còn đích thân đến cùng ta dùng bữa, đánh đàn cho ta nghe, hay thân mật hơn là chải tóc cho ta khi ta vừa mới ngủ dậy. Nhiều lúc hấn còn cùng ta ngủ chung một giường. Chỉ là một chút dục niệm cũng không có. Lúc nào hấn cũng chỉ ngắm nhìn ta, ngắm đến mức ngây ngẩn.

Thấy ta cười, hấn cũng cười. Thấy ta than thở, hấn cũng than thở.

Ta múa, hấn khen. Ta đàn, hấn hát phụ họa.

Cuộc sống êm đềm của phu thê chúng ta cứ trải qua như vậy suốt hai ngàn năm. Trong hai ngàn năm này, hấn ngay cả một Ma phi cũng không lập, Ma thiếp lại càng không, dường như ngoài ta ra, hấn chẳng thèm nhìn bất cứ ai nữa. Điều này khiến ta vô cùng hài lòng. Bởi ta đặc biệt thích những dạng người thế này.

Nhưng là các vị Ma tướng nhiều lần dâng bản tấu, nói muốn hấn lập phi, vì trước nay, chưa từng có Ma quân nào mà không lập Ma phi, hơn nữa, cũng cần có một vị hoàng tử hay công chúa để phòng hờ sau này xảy ra bất trắc. Ta cũng rất hiểu vấn đề này, nên chủ động góp ý với hấn. Nhưng đáp lại ta chỉ là một cái nhìn lạnh lùng đến rợn người của hấn, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Việc lập phi, dù cho nàng là Ma Hậu của bốn quân, cũng không thể quyết định được!”

“Nhưng đây là vì người...” Ta giật nhẹ vạt áo hấn, đáng thương nói.

“Không cần nàng để tâm!” Hấn gắt nhẹ.

Đoạn đối thoại ngắn ngủn ấy thế nhưng lại rất được việc. Thấy Ma Quân kiên quyết không chịu lập phi, ngay cả kiêu thế mà hấn lúc nào cũng nâng niu, yêu chiều hết mực cũng lớn tiếng, đương nhiên là chẳng ai dám hó hé tiếng nào nữa.

Hôm nay gió mát, ta cùng Tiểu Đào ra hoa viên đánh đàn. Ta đang đánh hết sức hăng say, đến đoạn cao trào nhất thì cảm nhận một luồng tiên khí dày đặc trào thẳng vào mũi, ta ngờ vực, tiên khí nồng đậm thế này, hấn là người đó phải tu vi rất cao, chỉ có khả năng là phụ quân, nhưng phụ quân là Thiên Đế, vốn không thể rời khỏi Thiên giới đến Ma giới này được, Mẫu hậu tu vi dù cao đến đâu cũng không thể tỏa ra nhiều tiên khí như thế, vậy rốt cuộc là ai nhỉ?

Tiểu Đào bên cạnh cũng cau có nhìn ta, miệng nhỏ xinh lầm bầm:

“Thật là, ai lại đang tâm phá vỡ tiếng nhạc hay như vậy...”

“Mau đỡ ta đứng dậy” Ta đưa tay ra, điềm tĩnh nói. Tiểu Đào nhanh nhẹn đỡ lấy tay ta, giúp ta đứng lên.

Nhờ có Tiểu Đào mà ta không bị vấp ngã khi nhìn thấy một tia sáng chói mắt xẹt qua, sau đó dừng lại ngay trước mặt ta, ta neho neho mắt, một lúc sau khi tia sáng ấy biến mất thì xuất hiện một nam tử vận bạch y, phong thái thoát tục, khuôn mặt đẹp đến mức thiên địa bất dung, thần tiên phản nộ!

Chương 12: Hồi Kết

Hắn dịu dàng nhìn ta, mỉm cười ấm áp :

“A Ly, ta đến rồi!”

Mái tóc màu trắng của hắn khiến ta suýt chút nữa là không thể nhận ra Bạch Hàn yêu thú có mái tóc tím rục của năm nào.

“Bạch Hàn yêu thú” Ta nói ra mấy tiếng.

“Sai rồi, ta không còn là yêu thú, ta đã trải qua đủ chín chín tám mốt kiếp nạn, thăng lên làm thượng thần, tên của ta cũng theo thể mà đổi, là Bạch Vân”

Hắn tiến lại gần, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt của ta, khuôn mặt trắng bệch, nhưng lại rất có hồn, nhìn qua hắn giống như một thư sinh yếu đuối, cơ hồ một làn gió thổi qua cũng có thể hất ngã, nhưng ta biết, đằng sau cái vỏ bọc ấy là một sức mạnh tiềm tàng to lớn đến nhường nào bởi vì ta có thể cảm nhận được, khi ngón tay của hắn chạm vào ta, liền có một luồng tiên khí dày đặc bao trùm lấy ta, nhiều đến mức khiến ta suýt chút nữa là ngộp thở.

“Bạch... Bạch Vân... người.. thật đã thăng thành thần rồi sao?” Ta lắp bắp hỏi lại, tay không kìm được khẽ chạm vào một lọn tóc trắng muốt như tuyết của hắn, thật mềm mượt nha!

“Đúng vậy, hôm nay đến đây là để đón nàng về , cùng nàng thành hôn, sau đó là nắm tay nhau sống đến trọn kiếp, cho đến khi thiên hoang địa lão...”
Hắn ôn nhu hôn lên trán ta.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Làm ơn đi, ta vẫn không muốn lấy hắn đâu, hắn tuy rất đẹp, cũng mạnh hơn xưa, cái tà quy chính nhưng ta thật sự một chút tình cảm dành cho hắn cũng không có, như vậy làm sao mà lấy hắn được!

“Chẳng phải đã là thần thì không thể động tư tình sao? Người giờ đang là thần, sao có thể lấy ta?”

“Không sao, lúc viên phòng, mỗi lần sẽ chỉ mất đi vạn năm tu vi, ngoài ra không còn ảnh hưởng gì nhiều”

“Vạn... vạn năm tu vi?” Không đùa chứ! Là vạn năm lận đó! Ta bây giờ cao lắm cũng chỉ mới có khoảng ba mươi tư vạn tu vi mà thôi...

Hắn sao có thể nói bỏ là bỏ ngay được vạn năm tu vi chứ!

“Nàng đừng lo, chẳng ảnh hưởng gì đâu. Ta bây giờ, e rằng ngay cả Ma Quân và Thiên Đế hợp sức thì cũng không thể là đối thủ của ta. A Ly, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng” Hắn nắm lấy tay ta, đôi mắt ánh lên tia cương nghị, sau đó là dứt khoát kéo ta đi.

Vừa đến cổng vương cung, đã xuất hiện hàng trăm ma binh bao vây lại , Long Phá Nguyệt đứng đầu, neho neho mắt nhìn ta, rồi lại nhìn Bạch Vân, đột nhiên hắn cười khẩy một tiếng :

“Bạch Hàn? Người tốt xấu gì cũng nên cho bản quân một cái lý do, đã đột nhập vào vương cung của bản quân rồi, lại còn muốn đưa Ma Hậu , nương tử của bản quân đi?”

“Thỉnh Ma Quân bệ hạ tự trọng, nàng nguyên lai không phải là của bệ hạ nương tử, nàng vốn dĩ là thê tử chưa cưới của bản thần, trên người nàng cũng có dấu ấn của bản thần. Thời gian bản thần không có ở đây, đã nhờ bệ hạ chăm sóc thê tử giữ gìn, thực sự đa tạ bệ hạ. Còn bây giờ bản thần xin được mang thê tử đi”

Trước nhiều kẻ địch như vậy, Bạch Vân vẫn hết sức bình tĩnh, mỉm cười nói với Long Phá Nguyệt.

Long Phá Nguyệt cười lạnh lùng :

“Vậy sao? Nếu vậy, để xem bản lĩnh của người thế nào? Muốn dẫn nương tử của bản quân đi nào có dễ như vậy!”

Bạch Vân im lặng không nói, chỉ lặng lẽ đẩy ta lui về phía sau, còn mình thì vùng tay lên, trong lòng bàn tay lập tức hiện lên một thanh Thiên kiếm màu bạc tỏa sáng, sáng đến mức chói mắt, có nhiều ma binh không chịu được, còn hồn phi phách tán tại chỗ. Uy lực quá lớn, khiến cho không chỉ ta mà ngay cả Long Phá Nguyệt cũng phải sửng sốt.

Thiên kiếm chìa thẳng lên trời, lập tức trên bầu trời đen kịt liền xuất hiện mấy tia sáng , nhìn thoáng qua rất giống với sấm sét, nhưng lại không phải, nó vang lên một tiếng nổ lớn , sau đó là đám trắng xuống chỗ này. Lập tức, mặt đất rung chuyển, chỗ của chúng ta đang đứng liền nứt ra rồi sụp xuống, các ma binh không kịp xoay sở nên đều bị rơi xuống, ta cũng xem tí nữa thì bị rút theo, may là có tiên khí của Bạch Vân hộ thể nên không sao.

Cảm thấy bây giờ nếu không tự vệ một chút, thì chết lúc nào có lẽ cũng chẳng hay! Thế nên ta liền tiện tay biến ra Quạt Cốt Tán, dù gì bản thân cũng là thượng thần có tu vi sánh ngang với thượng thần thượng cổ, nên để giữ thể diện, ta không thể không tiến lên phía trước, đứng bên cạnh Bạch Vân.

Long Phá Nguyệt có vẻ không mấy hài lòng với hành động đó của ta, gầm lên cực kỳ giận dữ:

“Nhan Ly!”

Bạch Vân sắc mặt không đổi, hần đột nhiên đẩy nhẹ ta ra sau, vẫn kiên nhẫn nói với Long Phá Nguyệt:

“Bạch Vân vừa thăng làm thần, bây giờ đại chiến với Ma Quân, quả thực là không có gì khó, chỉ sợ đao kiếm vô tình, sẽ làm bị thương A Ly, Ma Quân đương nhiên cũng không muốn nàng bị thương, cho nên, để tránh những tổn hại không cần thiết, thỉnh Ma Quân nhường đường!”

“Hãy, đánh thì cứ đánh đi, ta là ai chứ! Yên tâm, yên tâm, ta có thể tự bảo vệ cho bản thân mà!” Ta phát tay, bữu môi, làm ra bộ dáng vô cùng thích thú, chờ đợi một trận long trời lở đất từ bọn họ. Trong đầu thầm tính toán sẽ nhân lúc bọn họ không đề ý thì liền bỏ trốn.

Không đợi Bạch Vân kịp trả lời, Long Phá Nguyệt đã lao tới, một thân sát khí bức người, cơ hồ như muốn ăn tươi nuốt sống Bạch Vân. Cơ mà Bạch Vân cũng chẳng vừa, hần thân nhiên giơ một tay lên tiếp chưởng. Mỗi một lần hai người họ phóng ra chưởng khí kiểu đó là một lần hàng trăm ma binh bị đánh bật ra trăm trượng, nhiều người không chịu được còn lăn đùng ra chết. Ta cũng chẳng tốt mấy, ba lần bảy lượt muốn chạy đi, chỉ là hai người bọn họ quá nham hiểm, trước khi giao đấu còn bày kết giới, không cho phép ta rời đi!

Mặc cho ta ra sức đánh hay niệm chú, kết giới đó một chút cũng không chịu nhụt đi. Ước chừng gần nửa ngày, do quá mệt mỏi, ta đành bỏ cuộc, quay người trở về vương cung. Chỉ là vừa đi được mấy bước, Long Phá Nguyệt một thân vết thương nặng nề, máu chảy thấm đầm trường bào ngã xuống trước mặt ta khiến ta giật mình vội lui ra đằng sau. Ta không tránh khỏi hoảng hồn, lấy ngón trỏ chỉ chỉ vào người hần:

“Này này, không sao chứ? Sao lại ra nông nổi này vậy?”

Long Phá Nguyệt bị thương rất nặng, hần muốn nói gì đó, nhưng miệng lại tiếp tục ho ra máu, sau đó là bất lực ngất đi, Từ kiếm của hần cũng bị chém cho đứt làm năm mảnh. Từ Kiếm sát khí ngút trời, oai phong凛冽, chấn động lục giới như vậy cư nhiên lại bị chém thành năm mảnh! Điều này chứng tỏ Bạch Vân quả thực đã mạnh lên rất nhiều!

Đám ma binh vội vã khiêng Long Phá Nguyệt trở về vương cung, Bạch Vân bước tới gần ta, nhẹ nhàng bế ta lên, Long Phá Nguyệt bị thương nặng như vậy, mà hần, bạch y ngay cả chút vết máu cũng không có!

Hần dịu dàng nhìn ta:

“A Ly, chúng ta đi thôi!”

Bạch Vân đưa ta lên núi Côn Luân ở, hàng ngày ta và hần chỉ thành thói ngồi đánh cờ, cùng nhau tu luyện, ...

Còn về phía Long Phá Nguyệt, hần hoàn toàn từ bỏ, bởi vì, hần cũng đã tìm được tình yêu của riêng hần, lập một vị Ma Hậu khác. Nghe nói tân Ma Hậu là Hoa Thần Tử Lan của Hoa giới. Hoa Thần Tử Lan xinh đẹp lay động lòng người, cả người tỏa ra hương thơm ngào ngạt bí ẩn, lại làm ai nấy đều say đắm, chỉ cần đưa tay lên, liền có muôn hoa xuất hiện bay là tả xung quanh vô cùng diễm lệ.

Hôm đại hôn, ta cũng đến dự, đã gặp qua tân nương, thấy rằng vị tân nương này cũng rất xứng với Phá Nguyệt, nên cũng chẳng có gì day dứt chuyện xưa.

Khoảng hơn hai mươi lăm vạn năm sau, ta mới đồng ý lấy Bạch Vân. Lại thêm bốn trăm năm sau, ta mang thai, sinh ra một tiểu tử hết sức đáng yêu.

Thiên Đế khi biết chuyện nữ nhi bảo bối sinh được một tôn tử cho người thì vô cùng kích động, chẳng thềm đề ý đến lễ nghi phép tắc, kéo cả Thiên Hậu cùng các vị hoàng tử, công chúa lên núi Côn Luân thăm ta.

Bé tiểu hoàng tử trên tay, Thiên Đế mừng đến phát khóc:

“Ài, không nghĩ tới tiểu tử này nhìn đẹp như vậy, lại có nét giống với bản quân. Khuôn mặt này sau này sẽ rất rắc rối đây!”

Thiên Hậu mỉm cười ngọt ngào, thúc nhẹ vào tay Thiên Đế:

“Thiên Đế bệ hạ không định đặt tên cho tiểu tôn tử sao?”

“Ừ nhỉ, tên gì bây giờ?” Thiên Đế vỗ vỗ trán, ánh mắt yêu chiều nhìn tiểu hài tử trên tay.

Sau một hồi thảo luận với Bạch Vân và các vị huynh đệ tỷ muội, mẫu hậu ta thì Thiên Đế mới xuống quyết định, đặt cho tiểu tử này họ Bạch theo họ của Bạch Vân, hừm. hừm. . . Vân là gió, phụ thân là gió thì cho hài tử làm bão đi, gọi là Phong, Bạch Phong, được không?” Sau hơn nửa ngày trời, Thiên Đế mới nghiêm túc đưa ra quyết định.

Mọi người cho rằng cái tên Bạch Phong này vừa hợp tình vừa hợp lý, nên không có ai phản đối. Chỉ là không nghĩ tới sau này tiểu tử này hết như một bão táp, quét sạch khắp lục giới, đi đến đâu là phá tới đó.

Ngay cả Ma Quân Long Phá Nguyệt mà cũng bị một Bạch Phong, hài tử của nhị vị thượng thần thượng cổ chỉ mới tám vạn chín nghìn tuổi chinh cho thê thảm, đến mức phải xua quân lên Thiên giới, đe dọa nếu Thiên Đế không chịu ra mặt làm chủ, thì sẽ khai chiến với Thiên giới.

Thiên Đế từ trước tới nay đều rất cưng chiều Bạch Phong, dĩ nhiên không muốn làm tiểu bảo bối phiền lòng, nên dù có đe dọa thế nào, Thiên Đế cũng chẳng để tâm. Ma Quân lại đành quay sang Bạch Vân, biết chắc với khả năng của mình thì không thể đánh thắng hắn, nên Ma Quân dùng biện pháp mềm mỏng để thuyết phục Bạch Vân.

Bạch Vân bình thần uống một ngụm trà hoa quế, sau đó chán nản nói với Ma Quân đại nhân:

“Hãy, bản thân quả thực rất muốn chinh nó, chỉ là ... lực bất tòng tâm, cả Thiên Đế chỉ tôn lực giới còn chẳng màng đến sự quan trọng của tinh linh thiên giới, còn cả nương tử thương con như mạng lúc nào cũng bảo vệ Tiểu Phong, thì làm sao bản thân có thể chinh nó đây?”

Ma Quân nuốt chút nữa là thổ huyết!

Cầu viện không được, đành phải tự nghĩ cách xoay sở.

Sau nhiều ngày nghiên cứu, Ma Quân cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp!

...

Năm vạn năm thâm thoát thoi đưa.

Bạch Phong đang vô cùng hưởng thụ ngồi uống trà thưởng hoa trong đình viện, chợt nghe thấy tiếng động mạnh, tiếp đó là cả một tiểu cô nương khuôn mặt như hoa, khuynh quốc khuynh thành chuẩn xác ngã xuống, rơi thẳng vào trong lòng hắn.

Bạch Phong tròn tròn mắt nhìn tiểu nữ tử trong tay, trong lòng không khỏi cảm thán. Mẫu thân hắn tuyệt sắc đứng đầu lục giới là thế, nữ tử này nếu không phải đứng đầu lục giới thì cũng phải là tam giới.

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, khả ái đáng yêu, giữa trán còn điểm thêm một bông hoa mai vàng rực rỡ, đôi môi như cánh hoa, hai bên má phỉm hồng, tóc mây óng mượt một được vấn lên một nửa vô cùng gọn gàng, nửa còn lại để xõa sau lưng. Thân hình mảnh mai động lòng người, tỏa ra hương thơm so với hoa còn muốn hơn! Làn da mịn màng trắng muốt, từng cử chỉ của nàng đều khiến cho người người đắm say ẩn hiện dưới lớp áo màu hồng phấn mỏng manh đung đưa theo từng cử động của nàng.

Người ta vẫn thường nói, anh hùng không qua ái nữ nhân, Bạch Phong dù từ trước đến nay chưa từng hiểu cái gì là yêu, cái gì là tuyệt sắc, cái gì là ngượng ngùng cũng phải đỏ mặt.

Tiểu nữ tử cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng rời khỏi người hắn, còn chu toàn chỉnh sửa lại y phục không một nếp nhăn một chút rồi mới nhún người một cái:

“Tiểu nữ là tam công chúa của Ma giới, tên gọi là Long Phiến Nhi, vừa rồi đang đạp mây bay đến chính điện tham kiến Bạch thượng thần và Nhan Ly nương nương thì không may bị trượt chân ngã xuống. Phiến Nhi nếu có gì thất lễ, thỉnh Bạch Phong thượng thần bỏ qua!”

“Ô ... ô ... tiểu mỹ nhân ... khụ khụ ... à, chuyện này.. tam công chúa không cần để tâm, bản thượng thần không trách, không trách đâu! Chuyện nhỏ thôi!” Tiểu ‘ma vương’ cười ngơ nghe nhìn nàng.

Long Phiến Nhi yếu đuối che miệng cười một tiếng, gò má ửng hồng cực kỳ đáng yêu khiến cho ba hồn sáu phách của Bạch Phong phút chốc dường như tiêu tán.

Ba ngày sau, Ma Quân Long Phá Nguyệt đang cùng Ma Hậu Từ Lan đánh cờ thì nghe nhốn nháo bên ngoài, ngoảnh lại mới thấy Bạch Phong một thân hi phục hiện ngang đi vào, đằng sau là Bạch Vân, ta và cả một đoàn người đưa lễ vật.

Bạch Phong chấp tay, không như mọi lần, thái độ lễ phép hơn hẳn, cúi người thưa:

“Tham kiến Ma Quân bệ hạ, tham kiến Ma Hậu nương nương. Bạch Phong lần này đến có hai việc muốn nói với nhị vị. Thứ nhất, Bạch Phong muốn thỉnh tội, Bạch Phong tuổi trẻ bồng bột, khó tránh khỏi có những hành vi quá đáng không hợp lễ nghĩa, đã khiến Bệ hạ và nương nương phiền lòng, nên muốn thỉnh nhị vị mở lòng từ bi, bỏ qua cho Bạch Phong.” Nói xong, hắn còn phịch một cái quỳ luôn xuống đất, lại chân thành nói tiếp “Thứ hai, Bạch Phong đối với tam công chúa điện hạ của Ma quân nhất kiến chung tình, vừa gặp đã biết nàng là người mà bản thân đã ước mong bấy lâu. Luận về địa vị năng lực, Bạch Phong tự thấy bản thân không tề, vì thế, hôm nay đến là để cầu thân với công chúa!”

Từ Lan khẽ nhướn mi, khóe môi cong lên, yếu mị cười một tiếng:

“Ô? Nhất kiến chung tình? Bạch Phong thượng thần, ngươi mấy lần tới náo loạn Ma giới của chúng ta, hại Ma Quân của ta thâm trầm như vậy, lẽ nào nói tha là tha được!”

“Bạch Phong tự biết mình phạm tội lớn, nguyện thay Ma Quân và Ma Hậu chăm sóc công chúa, cùng công chúa hảo hảo chăm sóc Bệ hạ và nương nương”

Ta cảm thấy con trai mình lần đầu tiên cúi đầu nói năng lễ phép như vậy, cảm thấy thân là mẫu thân của nó, không thể không ra tay tương trợ, nên tiến lên một bước, phe phẩy chiếc quạt Cốt Tán, nhân tiện nói:

“Hầy hầy, Ma Hậu nương nương người cũng không nên để tâm a, có sai là bản thân sai, bản thân nghìn sai vạn sai, chỉ hi vọng nương nương có thể tác thành a”

Từ Lan mân mê quân cờ trên tay, lại tiếp tục lên tiếng:

“Bản thân và Nhan Ly công chúa khi xưa có giao tình, công chúa đã nói như vậy, lẽ nào, một bằng hữu như ta há có thể từ chối? Chỉ là, bảo vật Ma giới chúng ta không thiếu, công chúa và Bạch Vân thượng thần định lấy gì làm lễ vật chính đây?”

Lần này Bạch Vân cũng tiến lên, đứng bên cạnh ta, lật tay ra, giữa lòng bàn tay liền xuất hiện một viên dạ minh châu nhỏ bằng một đốt ngón tay, phu quân ta trầm mặc cười:

“Đây là Thánh Dực Chi Châu, bất luận bị thương tổn thế nào, nguyên thần đại thương, tiên căn tiên cốt bị vấy bẩn, chỉ cần cầm lấy viên dạ minh châu này, niệm chú thì liền khỏe như cũ. Viên dạ minh châu này cũng xem như là vật hộ thân, bất luận là tiên khí hay ma chương, đều không thể tổn thương được. Bản thượng thần chính tay luyện thành xem như làm lễ vật cho trường tử, Ma Quân và nương nương có đồng ý không?”

Ma Quân lúc này mới nghiêng đầu nhìn ta một cái, lại nhìn sang Bạch Phong, nở một nụ cười bí hiểm:

“Bạch Phong tư chất rất tốt, từ lúc sinh ra đã có tận hai mươi nghìn chim ngũ sắc bay đến chúc mừng thì quả thực là lục giới đệ nhất thiên tiên. Gã Phiến Nhi bảo bối tâm can cho người bốn quân không lo. Nhưng là... trước đây người hại bốn quân thảm như vậy, có dám lấy ra nửa tu vi của bản thân giao ra cho bốn quân không?”

Ma Quân vẻ mặt phấn khởi tốt cùng, hừ hừ, tiểu tử, mất đi nửa phần tu vi, người không hôn mê trăm năm thì cũng phải nằm trên giường ba tháng chín ngày cho bốn quân!

...

Đêm tân hôn của Bạch Phong thượng thần và Tam công chúa ma giới Long Phiến Nhi diễn ra vô cùng suôn sẻ, xuân phong đắc ý. Chỉ là mọi người không hiểu vì sao, Ma Quân của bọn họ lại không một chút vui vẻ, ngược lại vẻ mặt còn vô cùng xấu.

Đến khi khai tiệc, Ma Hậu mới lại gần Ma Quân, dịu dàng an ủi:

“Chàng nên chấp nhận sự thực là bản thân đã già rồi a, dù đáng vẻ vẫn ngọc thụ lâm phong, tu vi vẫn rất cao, khí thế hiên ngang, nhưng là vẫn không thể so được với tiểu tử họ Bạch kia đâu. Phiến Nhi có được một phu quân như vậy ở bên cạnh, không phải là rất tốt sao? Mọi chuyện đã qua, không nên để trong lòng đâu”

“Lan nhi, nàng nói phải a”

Long Phá Nguyệt thở dài một tiếng, vòng tay ôm lấy Ma Hậu, vùi đầu vào cổ nàng, tùy ý hít lấy hương thơm ngọt ngào từ cơ thể như hoa như ngọc kia.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, từ xưa đến nay đều như vậy. Bạch Phong từ sau khi cưới được mỹ nhân về, đối với Ma Quân và Ma Hậu hết sức quan tâm, so với phụ mẫu ruột còn muốn hơn, điều này khiến chư tiên và ma nhân không khỏi chấn động.

Cho dù nam tử có đáng sợ, có tàn nhẫn, bá đạo thế nào, thì trước mặt nữ tử mình yêu, đều sẽ yếu mềm, dịu dàng, hi sinh như vậy.

.....

Lời cuối: Ngọc nhi cũng hi vọng tình yêu của mọi người được trọn vẹn, tìm được người trong mộng như ý với bản thân a!!

ㄟㄟㄟㄟ Hoàn ㄟㄟㄟㄟ

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Chi Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.